ANTICIPAȚIA

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

476

CAMIL BACIU

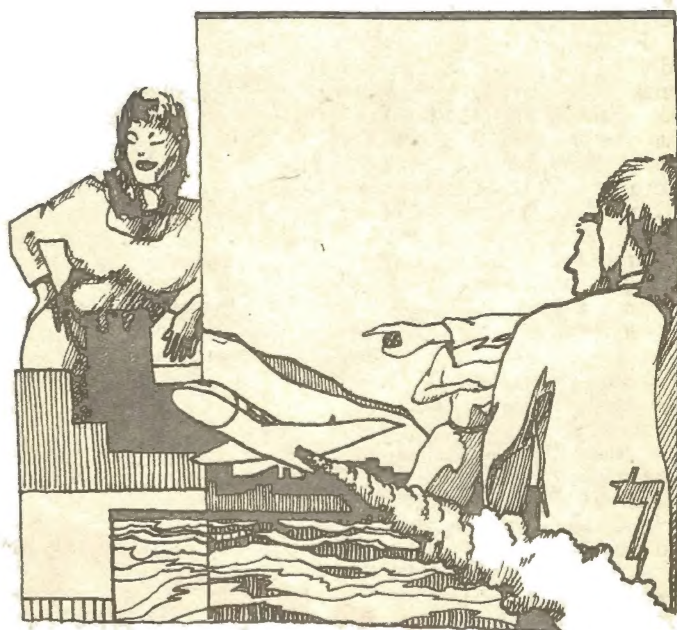
ARAGUA

editată de revista
știința și tehnică

ANTICIPAȚIA

SUMAR

COLECȚIA DE POVESTIRI SF

Anticipația

editată de revista

știință și tehnică

Serie nouă, anul II

Redactor-şef: **Ioan Eremia Albescu**
Redactor-şef adjunct: **Gheorghe Badea**
Secretar general de redacţie: **Adina Chelcea**
Responsabilul Colecţiei: **Viorica Podină**
Corectura: **Lia Comănici şi Elisabeta Dinu**
Prezentare artistică: **Ioana Mîntulescu**
Tehnoredactare: **Arcadie Daneliuc**
Coperta: **Mihai Raicu**
Consultant literar: **Cristian T. Popescu**
Administrația: Editura „Presa Liberă"
Tiparul: Combinatul Poligrafic Bucureşti

Tînărul SF-ist Liubomir Nikolov s-a născut în 1951 la Kazanlik. Face parte din Clubul integral de fantastică, euristică şi prognostică „Ivan Efremov" încă de la înfiinţarea acestuia în 1974. A publicat trei romane: „Judecata generaţiilor" (1978), „Cîrtiţa" (1981), „Un vierme în vîntul de toamnă" (1986). Ultimul i-a adus un premiu la EUROCON '87. Lucrează ca redactor la revista „Aripi". Traduce din engleză, franceză, italiană, polonă, sîrbocroată. De curînd, a terminat de tradus THE LORD OF THE RING de J.R.R. Tolkien.

a o sută una lege a roboticii

LIUBOMIR NIKOLOV

Aerotaxiul a descris un cerc deasupra orăşelului de provincie şi a început să coboare. Inspectorul a oftat, abătut. Cît de liniştit părea totul văzut de sus!... Nici o clădire nu avea mai mult de cincizeci de etaje. Şi tocmai aici, în acest locşor idilic, a fost înfăptuită o infracţiune teribilă. O crimă!

Pe acoperişul clădirii scunde, de numai treizeci şi opt de etaje, inspectorul era aşteptat de şeful poliţiei oraşului. Peste un minut amîndoi se găseau într-o mansardă mică, şi inspectorul cerceta atent locul crimei. Camera era mobilată mai mult decît modest, aproape spartan. O instalaţie de aer condiţionat, un pat cu încălzire automată, aparatură muzicală cu orgă de lumini, un aromatizator pentru aer şi un automat de încălţat papucii – asta era tot. Pereţii nu se puteau vedea din cauza rafturilor pline de cărţi cu coperte de toate culorile. Într-un colţ era un birou şi pe birou o maşină de scris de tip vechi.

– Cu se ocupa victima? – a întrebat inspectorul.

– Scria literatură SF – a raportat răspicat poliţistul –, era modest, nu deranja pe nimeni, nu avea duşmani... şi dintr-o dată, sfîrşitul acesta groaznic. Cineva i-a dat cu maşina de scris în cap pînă cînd a murit în nişte chinuri teribile.

– Locuia singur?

– Da. O dată pe săptămînă venea un robot bătrîn care-i gătea şi făcea curăţenie. Vreţi să vorbiţi cu el?

– Mai tîrziu – a răspuns inspectorul. În primul rînd vreau să văd ce pot afla cercetînd camera.

Atenţia i-a fost atrasă de foile de hîrtie de pe masă. A citit titlul: „A o suta lege a roboticii". Mda... Evident, ca şi majoritatea confraţilor săi, scriitorul nostru suferea de aceeaşi manie inofensivă – aceea de a completa înţeleptele legi formulate în antichitate de marele filozof Asimov. Povestirea nu era prea rea. Era vorba despre un robot care căzuse de pe acoperiş direct în capul unui om care trecea din întîmplare pe-acolo. Şi, după multe consideraţii despre cît de periculoase pot fi astfel de accidente, autorul enunţa a o suta lege a roboticii: „Roboţii nu trebuie niciodată să cadă de pe acoperiş".

Inspectorul a terminat de citit, după care a continuat să examineze camera. Însă azi nu prea avea noroc. Cu toate eforturile depuse, n-a reuşit să găsească nici o urmă şi, deznădăjduit, i-a spus poliţistului:

– Adu robotul.

Robotul a intrat, scîrţîind reumatic din articulaţiile neunse.

– Cine l-a ucis pe scriitor?

– Eu – a răspuns robotul liniştit.

De mirare, inspectorul s-a prăbuşit în fotoliul pe care i l-a oferit în grabă poliţistul. I-a trebuit un minut întreg ca să-şi vină în fire şi să poată pune următoarea întrebare:

– De ce?

– Eu... cum să vă spun... – a început robotul, bîlbîindu-se. Eu am venit să mătur, iar el a început să mă bată la cap. Parcă nu-mi ajung 99 de legi... Iar el voia să mai învăţ încă una – ceva cu nişte acoperişuri. Şi atunci n-am mai suportat, mi s-a făcut negru în faţa fotoelementelor, am luat maşina de scris şi...

– De necrezut!... – a exclamat inspectorul. De necrezut! Prima lege a roboticii exclude această posibilitate! Sau nu mai ştii prima lege?

Robotul a căzut pe gînduri şi a început să-şi scarpine ceafa, scoţînd un zăngănit de tinichea.

– Aşa... să vedem... prima lege... prima lege... Aha, mi-am amintit! ÎNTOTDEAUNA ÎN FAŢA ROBOTULUI TREBUIE SĂ MEARGĂ UN OM CU UN STEGULEŢ DE AVERTIZARE ÎN MÎNĂ... Nu, nu, asta parcă este a şaptezeci şi doua lege. Ce dracu'! Sînt sigur că o ştiam. Poate e asta: ROBOTUL TREBUIE ÎNTOTDEAUNA SĂ SE LEGITIMEZE CĂ E ROBOT? Sau nu, parcă asta e: SE INTERZICE ROBOTULUI SĂ PUNĂ CURSE DE ŞOARECI DACĂ NU ARE PERMIS DE VÎNĂTOARE?

Şi a continuat să bolborosească şi să enumere mulţimea de legi cu ajutorul cărora scriitorii ambiţioşi de literatură SF au sperat să obţină un locşor pe piedestalul statuii lui Asimov, dar inspectorul nu-l mai asculta. Totul era clar.

Zîmbind triumfător, s-a aşezat la birou şi a început să bată la maşina de scris: A O SUTĂ UNA LEGE A ROBOTICII: CEL CARE-I DERUTEAZĂ PE ROBOŢI CREÎND NOI LEGI ALE ROBOTICII TREBUIE IMEDIAT PEDEPSIT PRIN APLICAREA DE LOVITURI ÎN CAP. PEDEAPSA VA FI ADMINISTRATĂ FOLOSIND OPERELE COMPLETE ALE LUI I. ASIMOV (200 de volume). Observaţie: prezenta lege înlocuieşte legile de la nr. 4 la nr. 100.

Mulţumit de sine, inspectorul s-a ridicat de la birou şi a holbat ochii, îngrozit. Robotul se îndrepta spre unul din rafturile bibliotecii...

Traducere de FLORIN MEHEDINŢEANU

LUME MICĂ

BOB SHAW

Astăzi o fac, gîndi Robbie. **Astăzi o să alerg peste cer.**

Își stinse pătura pe lîngă el pînă cînd înjghebă o cavitate caldă, perfect ajustată pe trupul lui mic, și încercă să adoarmă din nou. Nu era încă dimineață; în casă domnea liniștea, străbătută doar, cînd și cînd, de murmurul frigiderului. Constată că nu mai putea să adoarmă: hotărîrea luată îl tulburase, lăsase loc interiorului imens și instabil să-i năpădească ființa. Se ridică din pat, se duse la fereastră și trase draperiile.

Afară era întuneric, punctat de petele luminescente ale lămpilor de stradă. Cele trei oglinzi care captau lumina solară nu fuseseră încă scoase din uriașul corp cilindric. Acoperișurile caselor învecinate se profilau pe fîșia de beznă fără stele care pentru Robbie era cerul nopții; mai sus de cer se vedea rețeaua luminoasă a străzilor din valea următoare. Privind sclipitoarele intersecții rectangulare, Robbie se închipui o pasăre lunecînd în zbor planat deasupra lor, prin aerul nopții. Jocul nu-i ocupă mintea decît puțin timp — nu văzuse niciodată o pasăre adevărată, iar imaginația lui nu era pe deplin capabilă să controleze vechile concepte pămîntene „deasupra" și „dedesupt". Trase draperiile la loc și se băgă în pat, așteptînd nerăbdător dimineața...

— Hai, Robbie, strigă mama, vino să-ți iei gustarea.

Sări brusc din pat, descoperind cu uimire că după legămîntul făcut cu sine reușise pînă la urmă să ațipească și să se întoarcă în împăcata lume a visului. În timp ce se spăla și se îmbrăca, încercă să se obișnuiască cu ideea că aceasta era ziua în care avea să fi crescut destul pentru a deveni membru cu drepturi depline al **Ciomegelor Roșii.** Cînd intră în bucătărie și se așeză în fața mamei și tatălui său, în despărțitura pentru micul dejun, mintea îi era încă învolburată de presimțirea neobișnuitului și a primejdiei.

Asemenea celor mai mulți dintre coloniștii care se aranjaseră să trăiască fericiți pe Insula Unu, părinții săi erau niște persoane îngrijite, medii în totul, putînd trece ușor neobservați; acel soi de oameni care-și lasă foarte repede în urmă tinerețea pentru a fi în schimb adulți o perioadă de timp ce pare nesfîrșită. Domnul Tullis era de profesie inginer cristalogenetician în Zona Gravitație Zero din centrul calotei îndreptate spre Soare a insulei, o ocupație dincolo de înțelegerea lui Robbie, în vreme ce doamna Tullis se specializa în psihologia modurilor de comunicare verbală — Robbie ar fi înțeles pesemne despre ce-i vorba dacă ea i-ar fi vorbit vreodată despre asta. Ambii îl examinau cu priviri critice.

— Ce faci azi? întrebă mama, întinzîndu-i o farfurie cu fulgi de porumb.

— Nimic.

Robbie se uita fix la fulgii galbeni și se gîndea: o să alerg peste cer.

— Ni - mic, repetă doamna Tullis pe un ton apăsat, care se voia cît mai semnificativ pentru Robbie. Asta nu sună prea constructiv.

— Sînt prea lungi vacanțele școlare, observă Max Tullis în timp ce se ridica și își lua haina. Astăzi am să rămîn mai tîrziu la serviciu.

Thea Tullis se ridică o dată cu el și-l însoți pînă la ușa de la intrare, timp în care se discutară amănunte privind party-ul din seara aceea. La întoarcerea în bucătărie, doamna Tullis fu ocupată cîteva minute cu strîngerea resturilor mesei, apoi, interesul ei pentru planurile lui Robbie părînd să fi dispărut, se retrase în camera rezervată studiului. Robbie se jucă puțin cu fulgii. Bău laptele rece, cu aromă de malț. Aruncă o privire circulară prin bucătărie, dintr-o dată nemaivenindu-i să iasă afară și să înfrunte restul zilei. Descoperise însă demult că atunci cînd mama se afla în camera ei de lucru casa părea mai pustie decît atunci cînd era singur în ea, așa că luă bomboane dintr-un vas de pe pervaz și ieși în grădina din spatele casei.

Văzuse de multe ori programe de televiziune transmise de pe Pămînt și avea o reprezentare îndeajuns de clară despre cum arată un mediu natural, dar asta nu-l făcea nicidecum să se simtă înstrăinat în această liniștită dimineață de vară spațială. Era născut pe Insula Unu și nu vedea nimic neobișnuit în a trăi pe suprafața interioară a unui cilindru de metal și sticlă, avînd ceva mai mult de două sute de metri în diametru și un kilometru lungime. Colonia era puternic industrializată, producînd multe dintre componentele habitatelor spațiale mari, de generația a doua, dar poseda și o centură rezidențială în care trăiau peste o mie de familii. Această comunitate, cu o istorie de paisprezece ani, furniza date sociologice prețioase; era menținută, din acest motiv, intactă, cu toate că membrii săi ar fi putut fi mutați în noile colonii.

Robbie nu-și văzu nici unul din prieteni în înșiruirea de grădini lipite una de alta. Scoase un fluierat ascuțit, în trei trepte, semnalul secret elaborat de Ciomegele Roșii, și se așeză, așteptînd rezultatul. Vreme de cîteva minute, nu se făcu auzit nici un semnal de răspuns, lucru care nu-l miră în mod deosebit. Băgase de seamă că — indiferent cît de stricte erau instrucțiunile de seară ale liderilor — în vacanță Ciomegele tot tîrziu se trezeau. Totuși, de data asta faptul

îl nemulţumea: îşi imaginase deja privirile respectuoase ale celorlalţi membri juniori la auzul hotărîrii sale.

Un timp mestecă bomboane, apoi începu să se plictisească şi se gîndi s-o roage pe maică-sa să-l ducă în parcul cu gravitaţie scăzută din calota exterioară a Insulei. Fusese deja refuzat de două ori într-o săptămînă şi putea să presupună că răspunsul va fi acelaşi şi astăzi. Alungă ideea din minte şi se lăsă pe spate în fotoliul de plastic. Avea în faţă priveliştea caselor şi grădinilor de „deasupra", din Valea Albastră. Dispunerea caselor din zonele rezidenţiale era identică în cele trei Văi, aşa că putea identifica uşor perechea casei sale din Valea Albastră şi — uitîndu-se peste umăr — cea din Valea Galbenă. În momentul de faţă exista un armistiţiu temporar între Ciomegele Roşii şi Pumnalele Galbene, prin urmare atenţia lui Robbie se îndrepta spre teritoriul locuit de actualul inamic, Săgeţile Albastre. Memorase harta trasată de ai săi şi putea să-şi dea seama cu precizie care erau casele în care locuiau şefii Săgeţilor Albastre.

O dată cu scurgerea minutelor, îi creşteau plictiseala şi neastîmpărul. Se ridică şi lansă din nou fluieratul secret, de astă dată mai tare. Nici un răspuns. Făcu de două ori turul grădinii ca să se asigure că nici un adult nu-l supraveghea de la vreuna din ferestrele caselor vecine, apoi se strecură în intimitatea răcoroasă a arbuştilor de la marginea gazonului. O senzaţie de plăcere vinovată crescu în el în vreme ce scurma pămîntul fărîmicios care acoperea micul obiect învelit în plastic. Praştiile erau ilegale pe Insula Unu — la fel armele de foc, explozibilele şi în general orice dispozitiv care putea perfora anvelopa presurizată —, dar mulţi dintre băieţi le cunoşteau bine, iar unii pretinseseră chiar să li se recunoască meritul istoric de a le fi fabricat pentru prima dată, sub nasul autorităţilor.

Încercă tăria corzilor de cauciuc sintetic împletite, savurînd sentimentul de putere pe care i-l dădea arma primitivă, apoi scoase din buzunar un proiectil. Nu existau pietre în solul cernut şi sterilizat al Insulei, drept urmare îşi făcuse un obicei din a aduna obiecte mici şi grele. Acesta era un dop de sticlă de la o veche carafă de whisky — mai mult ca sigur de furat — pe care-l achiziţionase de la o colegă de şcoală. Îl potrivi în căuşul de piele, întinse cauciucul la maximum şi, după ce mai verifică o ultimă dată dacă nu e observat, îi dădu drumul în sus, în direcţia zonei rezidenţiale din Valea Albastră.

Ogiva de sticlă sclipi scurt în soare şi se făcu nevăzută. Robbie se uita după ea cu un sentiment de adîncă mulţumire. Era bucuros că sfidase şi se răzbunase în felul lui pe toţi adulţii, care fie nu-l luau în seamă, fie îi umpleau viaţa de interdicţii fără sens. Avea de asemenea şi credinţa unui băiat de zece ani că Providenţa va conduce proiectilul pînă la acoperişul barăcii folosite ca loc conspirativ de ticăloasele Săgeţi Albastre. Imaginea veselă a uneia dintre adunările lor generale risipită în neorînduială şi panică de impactul tunător de deasupra capetelor îi ocupa în întregime mintea.

O clipă mai tîrziu auzi fluieratul sofisticat venind din una dintre grădinile alăturate şi nu-i mai păsă de proiectil. Înfăşură praştia, o îngropă la loc şi alergă să-şi întîlnească prietenii.

Dopul de sticlă pe care Robbie îl expediase în cer cîntărea cam şaizeci de grame şi, dacă faptul s-ar fi petrecut pe Pămînt, ar fi zburat pe o distanţă relativ scurtă înainte de a cădea. Perioada de rotaţie a Insulei Unu în jurul axei sale longitudinale era de douăzeci şi una de secunde, creîndu-se astfel pe suprafaţa interioară o gravitaţie aparentă egală cu cea a Pămîntului la nivelul mării. Gradientul de gravitaţie însă era total diferit de cel terestru — de la maxim la zero pe o distanţă de numai o sută de metri, aceasta fiind raza structurii cilindrice.

În partea de început a traiectoriei mişcarea dopului fusese decelerată cam în acelaşi fel în care s-ar fi petrecut lucrurile la lansarea de pe suprafaţa unei planete, după care, forţa de frînare scăzînd rapid, îi permisese să-şi continue zborul. Mai avea o oarecare viteză reziduală atunci cînd atinse Zona Gravitaţie Zero a axei. De aici, descriind o curbă în S, se prăvăli către Valea Albastră.

Şi, deoarece colonia spaţială se rotise considerabil în timpul acestui zbor, dopul nu ateriză nicidecum în zona ţintită de Robbie.

Alice Ledane stătea întinsă în camera întunecată, strîngîndu-şi tîmplele cu degetele, cînd zbură în ţăndări fereastra care dădea spre terasa din spatele casei.

Vreme de cîteva apăsătoare clipe, rămase nemişcată, încremenită de şoc, cu inima zvîcnind anapoda şi bufnind ca un motor pe cale să se oprească. Un timp, care îi păru lung, fu convinsă că va muri. Totuşi, treptat, respiraţia scurtă şi rapidă îi reveni la un ritm mai apropiat de normal. Adunîndu-şi puterile, se ridică din pat şi o luă către terasă, sprijinindu-se din cînd în cînd de ziduri. Starea de calm şi hotărîre pe care cu atîta trudă se străduise să şi-o creeze se dizolvase; un moment, îi fu frică să deschidă uşa sufrageriei. Cînd în sfîrşit reuşi, îi tremurau buzele. Ultimele rămăşiţe de stăpînire de sine se duseseră.

Cioburile erau împrăştiate prin cameră ca nişte petale transparente. Unele se înfipseseră în perdele. Tot ce se afla pe măsuţa de lîngă fereastră fusese răsturnat. Pe tăblie se vedea o adîncitură, dar nimic din obiectul aruncat, probabil, din grădină. Alice privi dezastrul cu mîna la gură, apoi alergă la uşa din spate şi o deschise larg. Cum se aşteptase, nici urmă de copiii care o persecutau cu tenacitate de luni de zile.

— Lua-v-ar dracu'! urlă răguşit. Ce v-am fă-

cut eu? De ce nu ieşiţi la lumină?

Urmă o tăcere îndelungată, străbătută doar de bîzîitul albinelor prin gardul viu. Apoi, silueta înaltă a domnului Ciuikov apăru la una dintre ferestrele de sus ale casei vecine. Alice trînti uşa, brusc înspăimîntată de a fi văzută, şi se întoarse poticnindu-se în camera de la stradă. Luă de pe bufet fotografia frumos înrămată şi privi figura zîmbitoare, destinsă, a bărbatului.

— Şi să te ia dracu' şi pe tine. N-aveai...

Maşinal, mîna i se strecură în buzunarul halatului şi ieşi apoi la iveală ţinînd o fîşie de ţiplă poleită, bombată la intervale egale. Puse fotografia la loc şi scoase din şir o capsulă albastru-argintie. Apropie ovoidul micuţ de gură, dar şovăi să-l înghită. Săptămîna trecută — aşa cum o sfătuise dr. Kinley — amînase progresiv luarea primei capsule, cu cîte o oră în fiecare zi. Ţelul, strălucitor şi îndepărtat, era să străbată o zi întreagă fără psihotropice. Dacă asta reuşea o dată, atunci existau speranţe de evoluţie în bine, ar fi putut redeveni pînă la urmă cea care fusese cîndva.

Plimbă capsula între degete: ştia că ziua de azi nu-i sortită să fie ziua izbînzii: cu siguranţă vedeau asta şi copiii. Harold, care stătea trei uşi mai încolo, Jean, din casa de pe colţ, Carl, de pe strada vecină. Cu cruzimea lor instinctivă, simţiseră demult că boala o făcea o pradă uşoară şi îi declaraseră, pe tăcute, război. Alice aşeză capsula pe limbă, incapabilă să reziste făgăduielii celor cîteva ore de pace, şi atunci, un gînd supărător îi trecu prin minte. În timp ce ea dormea, fereastra spartă ar fi lăsat să pătrundă praful, insectele sau chiar vreun intrus. Fusese o vreme cînd putea să doarmă buştean într-o casă nezăvorîtă, dar şi lumea şi oamenii erau altfel pe atunci.

Scoase capsula din gură, îi dădu drumul în buzunar şi se duse să aducă un coş de gunoi. Îi luă un sfert de oră ca să adune bucăţile mai mari de sticlă, un vraf de pumnale fragile, şi să aspire de pe covor ţăndările sclipitoare. Firesc ar fi fost să ia legătura cu serviciul de întreţinere şi să reclame stricăciunea, dar de un an de zile telefonul era deconectat: zbîrnîitul lui neaşteptat îi zguduia prea tare nervii. Ba chiar mai mult, tăiase şi firele interfonului din hol, conectat cu serviciul public, comiţînd astfel un act cît se poate de ilegal. Nu i-ar fi luat prea mult timp să iasă să telefoneze din holul magazinului, dar se crispa toată la gîndul abandonării securităţii pe care i-o oferea casa. Singurul lucru care îi rămînea de făcut era să astupe într-un fel fereastra pînă cînd se va simţi destul de în putere ca s-o repare ca lumea.

În camera de oaspeţi, pe care Victor o folosise ca atelier, găsi o folie metalică suficient de mare ca să acopere fereastra şi, după o scurtă căutare, un tub cu adeziv Liqueid. Le aduse în living-room; unse cu adeziv cadrul metalic al ferestrei şi presă folia. Într-un minut se fixase atît de bine încît n-o mai putea mişca din loc: carapacea era din nou etanşă. Trase draperiile, se întoarse în camera din faţă şi se întinse pe divan.

Respira greu, colacii de grăsime adunaţi pe ea într-un an de lîncezeală în casă îi îngreuiau mişcările. Mirosul acru de transpiraţie nesănătoasă umplea camera.

— Blestemat să fii, Vic, şopti către plafon. N-aveai dreptul.

Victor Ledane fusese unul din cele cinci care ieşiseră în spaţiu în jurul calotei îndreptate spre Soare a unui Habitat Model Doi; instalau o oglindă parabolică menită să funcţioneze ca sursă auxiliară de putere. Lucrarea fusese executată în grabă, sub presiunea termenului impus de inginerii-politicieni de pe Pămînt. Din cîte mai putuse să înţeleagă Alice, un ins din echipă nesocotise procedura standard, începînd scoaterea husei de protecţie înainte ca uriaşa farfurie de metal strălucitor să fie perfect asigurată. Numai o mică parte din suprafaţa reflectată fusese descoperită, de ajuns ca, atunci cînd oglinda oscilase pe neprevăzute în legături, o lamă de căldură solară să spintece costumele a doi oameni.

El şi Alice trăiseră împreună şase ani pe Insula Unu. Fuseseră ani frumoşi, atît de frumoşi încît ea uitase cu totul de cei cîţiva prieteni de pe Pămînt. Cînd şeful comunităţii de pe Insulă, Les Jerome, îi ceruse să rămînă, acceptase fără şovăire. Ştia, bineînţeles, că sociologii şi psihologii erau interesaţi să aibă sub observaţie o văduvă în condiţii de colonie spaţială, dar o dată ce Victor nu mai era, nimic nu mai avea vreo importanţă. Docilă, continuase să-şi ducă viaţa în aceeaşi casă, aşteptînd promisa revenire la viaţă şi încercînd să nu se gîndească la hăul nesfîrşit de sub cei cîţiva centimetri de podea.

Un an trecuse fără să aducă vreo schimbare. În cele din urmă se hotărîse să ia medicamente, distribuite în capsule argintii cu albastru; acum, doar ele mai însemnau întoarcerea la viaţă. Trebuia - aşa i se spusese — să reziste o săptămînă întreagă fără capsule, dar, ceea ce dr. Kinley şi ceilalţi păreau să fi uitat, era că mai întîi trebuia străbătută acea primă, nesfîrşită, de neatins zi...

Alice se strădui să-şi stăpînească lacrimile de disperare resemnată: într-o zi începută atît de dezastruos n-o să poată să reziste nici pînă la amiază. Simţi, cu deosebită limpezime, cum se poate ca pentru unii oameni povara umanului să fie pur şi simplu prea mare.

Reacţia la anunţul său îl mulţumi pe Robbie. După exclamaţiile neîncrezătoare de la început, membrii juniori ai Ciomegelor Roşii amuţiră. Robbie putea să-şi dea seama că le era deja puţin teamă de el. Se strădui să pară cît mai calm atunci cînd Gordon Webb şi ceilalţi trei băieţi care alcătuiau Consiliul Suprem îl luară deoparte... Un tremur uşor îl străbătu cînd băgă de

seamă în timp ce mergea alături de ei, întorcînd din cînd în cînd capul spre juniorii strînşi grămadă, că David, Pierre şi Drew, ba chiar însuşi Gordon îl tratau aproape ca pe un egal. Exista o anume rezervă, cursa peste cer nu fusese încă înfăptuită, dar oricum, atitudinea lor îl ajuta pe Robbie să se închipuie intrat în rîndul celor mari. Se întrebă dacă părinţii săi vor observa vreo schimbare cînd se va întoarce acasă pentru masa de prînz şi dacă vor face vreo presupunere cu privire la asta.

— ...hotărăşte-te, în ce vale te duci? tocmai spunea Gordon. Galbenă sau Albastră?

Robbie se strădui să-şi adune gîndurile în prezent, în acest prezent în care el trebuia să treacă testul de confirmare ca membru senior al bandei. Armistiţiul încheiat cu Pumnalele Galbene făcea mai puţin riscant drumul către ei, dar ar fi fost mult mai glorios să pătrunzi, fie şi pentru scurt timp, pe teritoriul Săgeţilor Albastre şi gloria era ceea ce îşi dorea Robbie. Gloria, respectul, recunoaşterea.

— În Albastră, spuse, şi adăugă, amintindu-şi o replică dintr-o piesă televizată, în care alta?

— Bine, bărbate, îl bătu Gordon pe umăr. Săgeţilor o să le vină rău. Le arătăm noi.

— Ar fi bine să scriem provocarea lui Robbie, zise Drew.

Gordon aprobă din cap.

— Ia vedeţi, nu sîntem supravegheaţi de Albaştri?

Pierre extrase un minitelescop din buzunar, ieşi din umbra rododendronilor şi îndreaptă instrumentul către zona rezidenţială a Văii Albastre, aflată cam la o sută douăzeci de grade altitudine, deasupra unei fîşii de cer în care apăreau, la fiecare douăzeci şi una de secunde, Pămîntul şi Luna. Cum distanţa dintre punctul în care se aflau băieţii şi centrul teritoriului Săgeţilor Albastre nu depăşea două sute de metri, necesitatea telescopului era greu justificabilă; fiind însă o piesă preţioasă din arsenalul Consiliului Suprem, trebuia totdeauna folosit în astfel de ocazii.

— Zonă curată, mormăi prompt Pierre, şi Robert se simţi emoţionat de faptul că se afla în mijlocul unei asemenea eficienţe militare.

Gordon puse palmele pîlnie la gură şi strigă instrucţiuni către grupul de juniori aflaţi în aşteptare:

— Împrăştiaţi-vă şi rămîneţi departe de locul ăsta. Creaţi o diversiune.

Cei mici dădură conştiincios din cap şi o luară prin parc, fiecare în direcţia casei lui. Robbie fu dezamăgit, ar fi vrut să fie şi el de faţă, să-l vadă alergînd; însă nu putea să nu recunoască înţelepciunea precauţiilor lui Gordon. În afara riscului de a pune în stare de alertă Săgeţile Albastre, exista pericolul imediat de a atrage atenţia adulţilor din propria lor vale.

Acasă la David nu era nimeni, părinţii erau la lucru, aşa că merseră la el ca să pună la punct provocarea. Pe o bucată mare de hîrtie, Robbie desenă cu cerneală roşie două bastoane încrucişate; în partea de jos, cu litere înflorite care voiau să semene cu cele gotice, scrise: SIR ROBBIE TULLIS, SOLDAT GENTLEMAN AL CIOMEGELOR ROŞII, VĂ PREZINTĂ OMAGIILE SALE. Cînd cerneala se uscă, hîrtia fu împăturită şi vîrîtă într-un borcan de conserve gol. Ca o insultă supremă pentru Săgeţile Albastre, legară în jurul borcanului o bucată de stofă roşie.

Toată treaba luă mai mult timp decît se aşteptase Robbie — doamna care se ocupa peste zi cu îngrijirea copiilor din zonă sosi să-i dea de mîncare lui David. Băieţii suspendară operaţiile şi se împrăştiară pe la casele lor. Lui Robbie nu-i era foame. Se duse totuşi acasă ca de obicei, ca să nu dea impresia că se petrecea ceva neobişnuit. În timpul mesei se decise să păstreze o tăcere enigmatică, drept urmare, maică-sa fiind tot cu gîndul la munca începută de dimineaţă, conversaţia fu practic inexistentă. Casa era plină de o linişte îngheţată care părea că nu se va mai destrăma niciodată.

Răsuflă uşurat cînd termină de mîncat şi putu să se întoarcă la lumea însorită a tovărăşiei şi conspiraţiei pe care o împărţea cu ceilalţi băieţi. Gordon, David, Pierre şi Drew îl aşteptau într-un colţ al parcului. Îndată ce ajunse destul de aproape de ei ştiu, după solemnitatea feţelor, că se întîmplase ceva. Pierre, cel mai înalt din grup, scruta îngrijorat împrejurimile, examinînd din cînd în cînd cu telescopul cîte un amănunt care i se părea în neregulă.

— Ne-a văzut Ole Minty, explică Gordon. Cred că e pe urmele noastre.

— Asta înseamnă că nu mai...

— Vezi să nu!

Pe figura de puşti de doisprezece ani a lui Gordon se putea citi îndîrjirea care făcuse din el şeful Ciomegelor Roşii.

— Avem noi grijă de sperietoarea asta bătrînă. Hai!

Robbie strînse şi mai tare borcanul din buzunar şi se grăbi după Gordon. Era impresionat de neînfricarea băiatului mai mare în faţa unuia dintre cei mai temuţi duşmani ai grupului lor. Domnul Mintoff era primul şi singurul pensionar prin limită de vîrstă al Văii Roşii. Era de presupus că fusese un om important, de vreme ce i se permise emigrarea pe Insula Unu în pragul bătrîneţii, acum însă era doar un ins solitar care n-avea altceva de făcut decît să patruleze şi s-o facă pe poliţistul. În ciuda aparentei senilităţi şi a bastonului de metal în care se sprijinea, deţinea talentul special de a ghici ce se petrecea în capetele Ciomegelor şi a se ivi exact cînd aceştia se aşteptau mai puţin.

Sub comanda lui Gordon se îndreptară spre capătul Străzii Centrale. Plasaţi în aşa fel încît să lase vizibil impresia că pun ceva la cale, aşteptară pînă cînd domnul Mintoff apăru din direcţia parcului. Îl lăsară să se apropie, apoi se împrăş-

tiară, fiecare pe cîte unul din traseele secrete, pentru a se reuni la celălalt capăt al străzii. Douăzeci de minute bune trecură pînă cînd silueta încovoiată a domnului Mintoff îşi făcu din nou apariţia. Cînd ajunse la o aruncătură de băţ, se făcură iarăşi nevăzuţi, topindu-se în tufărişurile dese ale Văii Roşii, de unde ieşiră în locul de unde plecaseră şi se puseră pe aşteptat runda următoare.

Robbie era convins că Ole Minty o să se lase păgubaş în cel mult o oră, dar bătrînul dădu dovadă de multă încăpăţînare. Abia după-amiază tîrziu se întoarse în strada laterală unde locuia. Aşteptară un timp, ca să fie siguri. Inima lui Robbie îşi înteţi bătăile: preliminariile se încheiaseră, venise timpul lui.

Peretele Văii era metalic, neted, fără suduri şi avea o curbură menită să-l facă de neescaladat. Fiind un habitat artificial, Insula Unu era conectată la tot solul de instalaţii complexe care-i asigurau funcţionarea, proiectate în aşa fel încît să fie cît mai neaparente. Mulţi dintre colonişti nici nu le sesizau prezenţa, dar copiii aveau o percepţie intensă, detaliată, a mediului înconjurător. Cei patru cunoşteau bine locul în care un mănunchi de conducte hidraulice prevăzute cu valve făceau zidul uşor de escaladat pînă la jumătate; de acolo, un monitor de control instalat de o altă echipă de tehnicieni putea fi folosit ca punct de sprijin ca să te salţi pe creastă. Robbie ştia că dacă stă să se gîndească la ce face îl va paraliza teama, aşa că se căţără fără ezitări şi încălecă muchia. Pipăi încă o dată borcanul din buzunar, respiră adînc şi începu să coboare cu spatele pe peretele transparent care se curba sub el.

Şi atunci nemărginirea se pregăti să-l înghită.

Cu adîncul ameţitor în faţa ochilor, Robbie îngheţă, şocul contractîndu-i toţi muşchii. Vasta fereastră concavă care separa cele două văi ale Insulei era un rezervor colosal umplut cu lichid negru, străpuns de scînteierile stelelor, planetelor, Pămîntului albastru şi Lunii, modele miniaturale ale altor lumi, puse în mişcare de rotirea lumii lui. Uriaşa oglindă plană aflată la mică distanţă dedesubt făcea şi mai teribil impactul vizual — obiectele strălucitoare care apăreau şi dispăreau la marginile ei creau senzaţia de ruptură, de adînc dincolo de adînc. Caleidoscopului năucitor i se adăuga imaginea titanică, orbitoare, a cilindrului geamăn Insulei Unu, cu oglinzile în poziţie, scăldîndu-l pe Robbie în şuvoaie intermitente de lumină albă.

Se strădui să se retragă din faţa abisului, abia respirînd, cu trăsăturile feţei împietrite. Ceva se ciocni de armătura metalică. Robbie se uită la borcanul ieşit pe jumătate din buzunar, borcanul care conţinea provocarea adresată de Sir Robbie Tullis mîrşavelor Săgeţi Albastre, şi scoase un sol de geamăt gîtuit. Nu exista cale de întoarcere. Se lăsă să alunece pînă la îmbinarea grinzii, apoi se ridică în picioare pe aproape invizibila întindere de sticlă şi îşi începu fuga peste cer.

Peretele Văii Albastre era la mai puţin de o sută de metri distanţă, dar, pe măsură ce Robbie îşi înteţea alergarea peste vid, părea să se retragă răutăcios, prelungindu-i chinul. Fiecare salt peste nervurile de titan încastrate era precedat de impresia de coşmar că talpa nu va mai întîlni nimic şi el se va prăbuşi scîncind în noaptea nesfîrşită. Iar cînd se apropia de jumătatea cursei se întîmplă un lucru mai buimăcitor decît toate: sub picioarele lui răsări Soarele. Reflexele luminii venind de jos în sus îl înconjurau, orbindu-l şi dîndu-i o senzaţie de nesiguranţă spaţială intensă pînă la vomă. Continuă să alerge plîngînd în hohote, clătinîndu-se sub valurile succesive de ameţeală.

Brusc, peretele Văii Albastre îi apăru în faţă ca o ceaţă străbătută de umbrele încrucişate ale reţelei de armare. Smulse borcanul din buzunar şi îl aruncă dincolo. Se întoarse şi porni să alerge înapoi, cu toate că picioarele nu-l mai ascultau. Reuşi totuşi să ajungă pînă în centrul ferestrei, în mijlocul fîntînii de flăcări aurii, înainte de a cădea. Se ghemui pe o parte, cu pleoapele strînse şi genunchii la gură, încercînd instinctiv să recreeze întunericul sigur şi cald al începutului existenţei sale, ultima apărare în faţa asaltului Marelui Întuneric.

— Aşteptaţi un moment, domnule Mintoff. Les Jerome puse receptorul pe masă, luă binoclul şi se duse la fereastră. Din biroul său, situat în partea superioară a calotei externe, putea vedea practic întreaga structură a Insulei Unu. Calota opusă se afla în centrul cîmpului vizual; plecînd de la ea se desfăşurau radial cele trei Văi, separate de zonele transparente, lungi de cîte trei kilometri. Reglă lentilele, vizualizînd fîşia dintre Valea Roşie şi Valea Albastră, rămase o clipă nemişcat, apoi reveni la telefon.

— L-am reperat, domnule Mintoff. E lîngă planşeul 32... OK, luaţi legătura cu mama băiatului. Şi mulţumesc pentru sesizare, o să-l aducem imediat înapoi pe vagabondul ăsta mic.

Închise telefonul şi apăsă butonul intercomului care-l punea în legătură cu şeful echipei de întreţinere.

— Frank, e un copil afară, pe sticlă. Da, în Transparenţa Unu, imediat după planşeul 32. Trimite pe cineva să-l recupereze şi cheamă şi-un medic — puştiul o să aibă nevoie de o injecţie ca să se liniştească.

Dincolo de fereastră se întindea mica şi strania lume pe care învăţase s-o iubească, cu toate neajunsurile şi ciudăţeniile ei. Trebuia să ia o hotărîre, şi repede. Interpretînd strict regulamentul, situaţia copilului nu constituia o urgenţă şi nu justifica, oficial vorbind, retragerea oglinzilor înainte de ora stabilită. Pentru a nu modifica dinamica Insulei, toate cele trei oglinzi trebuiau retrase simultan, ceea ce însemna întu-

neric total şi proteste energice din partea multor coloniştl. Va urma un val de reclamaţii, unele din partea unor persoane influente, dar Jerome era un tată bun pentru cei doi copii ai săi — îl tulbura gîndul la micuţul prins în capcana transparentă, suspendat deasupra neantului. Cu cît va avea mai repede teren sigur sub picioare şi un ecran izolator între el şi spaţiul infinit, cu atît creşteau şansele tînărului aventurier de a ieşi din această încercare fără traume de personalitate.

Ridică receptorul rar folositului telefon roşu, care îi putea transmite vocea în fiecare casă, birou sau atelier de pe Insulă.

— Vă vorbeşte Jerome, directorul coordonator. Din anumite motive, pentru care nu e cazul să vă alarmaţi, vom retrage oglinzile. Vom face tot ce putem ca acest interval să fie cît mai scurt şi, repet, nu există nici un motiv de panică. Cer scuze pentru toate inconvenientele care pot să apară. Mulţumesc.

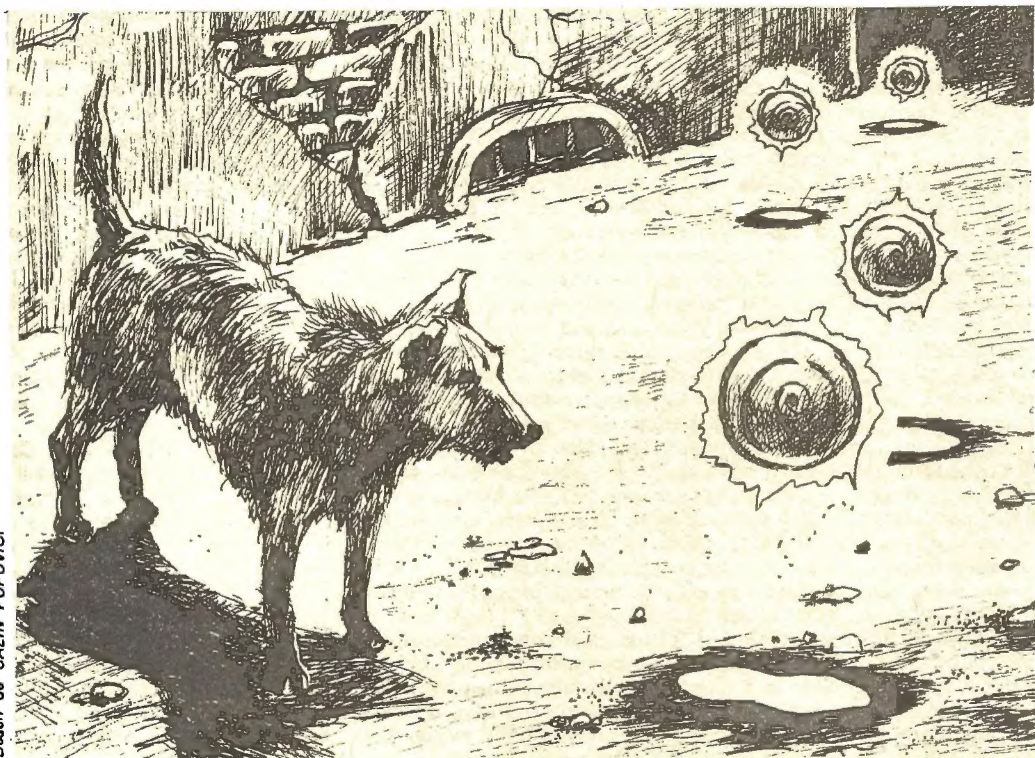
Luă apoi legătura cu Executivul Tehnic şi dădu ordinul care avea să aducă, înainte de vreme, apusul peste Insulă.

În mijlocul Văii Albastre, în camera ei întunecată, Alice Ledane se trezi brusc.

De ore întregi plutea pe suprafaţa agitată a propriei conştiinţe, cufundîndu-se, atunci cînd lupta cu sine o secătuia de energie nervoasă, într-un somn chinuit, pentru a reveni la suprafaţă mai istovită ca oricînd. Ca de obicei în astfel de zile, pierdea complet noţiunea timpului. Fu uluită să descopere, după ce se sculă şi trase draperiile, că afară era noapte.

Neîncrezătoare, băgă mîna în buzunarul halatului — prima capsulă a zilei era tot acolo, tare la pipăit. Ţinu micul ovoid în palmă cîteva secunde, apoi îl lăsă să cadă pe podea. Se întoarse pe divan şi se întinse. Era mult prea devreme, ştia prea bine, pentru sărbătoarea victoriei, dar dacă putuse să reziste unei întregi zile fără nici un sprijin exterior, nimic n-o mai împiedica să treacă şi prin celelalte. Somnul care o cuprinse aproape imediat fu adînc şi fără vise, altceva decît torpoarea chinuitoare de pînă atunci. Era felul de somn de care au nevoie luptătorii ca să poată înfrunta o nouă dimineaţă şi lumina strălucitoare a Soarelui.

Traducere de CRISTIAN TUDOR POPESCU

Desen de CĂLIN POPOVICI

Premiul I/februarie
la concursul radiodifuzat
„Start spre extraordinar"

MĂDĂLINA AMARIE

CUŞCA CU LIBERTATE

«...Nu se poate să nu-mi dea drumul astăzi. Doar n-or să mă lase închis toată ziua. E aşa de frumos afară: copacii, florile şi mai ales iepurii... Nu prea înţeleg de ce cel pe care-l cheamă Christophe mi-a strigat dacă nu cumva sînt inconştient. Nu sînt deloc. Drept cine mă crede ca să mă oblige el... să semnez hîrtia? M-am săturat de atîtea afaceri proaste. Mă mir că pînă acum n-au dat faliment cu tîmpeniile astea. Mă trag şi pe mine în prăpastie pentru că mă au la mînă. Dacă aş fi fost un om liber, să fac absolut ce-mi trece prin cap... n-aş mai fi ajuns să stau aici închis.

Ah, azi s-ar putea să am noroc. Văd că vin spre mine doi... Ce mult mi-ar place să ies în aer liber. La pădure, de exemplu. Sau la munte undeva. Păcat că n-am timp deloc pentru asta. Poate că şi bieţii mei nervi atît de solicitaţi s-ar mai calma puţin. Ce, n-am şi eu dreptul la un concediu la munte?... Dar se pare că n-au de gînd să mă scoată din curte. Asta-i şi mai rău; mai bine nu ieşeam deloc afară. Dar nu cred că e după mine. Cînd văd gardurile astea înalte mi se face scîrbă. Probabil pentru că subconştientul meu e sigur că nu sînt liber, însă eu mă încăpăţînez să-mi închipui contrariul. Ştiu că m-au readus la realitate şi asta e destul ca să mă ţină legat de el. Acum iar intră în laborator. Lucrul esenţial nu reuşesc să-l lămuresc. Am impresia că eu nu trăiesc pentru mine. Ce-or vrea de la mine? Poate că nu-s prea deştept... Nevastă-mea zicea asta de multe ori. Reuşea foarte bine să mă jignească. Niciodată nu m-a înţeles. Am fost singur, am luptat singur şi acum tot aşa sînt... deci au de gînd să mă lase să-mi fac nervi ocolind ograda asta oribilă! Simt că nu mai rezist dacă nu se sfîrşeşte o dată porcăria asta... Şi atunci tot aşa fusese. Mă chemaseră din nou pentru că afacerea eşuase. Aveau nevoie de ţap ispăşitor. Erau toţi nervoşi şi nu găseau deloc punctul nevralgic. Dar de data asta mă ţinusem şi eu tare. Ştiam că risc. Însă aveam un ciudat sentiment de eliberare. Îi incomodam foarte mult. Ştiam că nu voi fi liber decît pe lumea ailaltă. Pe urmă, la zdup! Dar au găsit ei mijloacele să mă lichideze...

E bine şi în curte, dacă stau să mă gîndesc. N-am chef de ocoluri stupide. Am să mă întind lîngă zid, confortabil. De aici nu pot vedea nimic, dar e bine aşa. Oricum prin gardul de sîrmă nu puteam vedea decît adîncul pădurii. Mai mult o iluzie. Am încercat de atîtea ori să mă stăpînesc, deşi ceva irezistibil mă atrage spre ea. Şi nu pot şti de ce. Ce viaţă! Poate că ar trebui să mă mulţumesc cu faptul că în clipa asta există un zid de care să mă pot rezema...

Cică să mă ridic şi să umblu. Dar n-am chef! O să stau aici; n-au decît să mă scoale cu biciul. Auzi: vulpoi bătrîn! Mă mai şi jignesc, după una şi alta. În laborator! M-am săturat, vreau să fiu liber! Iar aduce casca aia nesuferită. Ah, dacă aş putea, i-aş arunca în obraz vreo două vorbe... Cică să mai am puţină răbdare. Ce inumani! Dacă mă gîndesc cîtă am avut pînă acum, cu toate probele pe care le-am dat, mi se face părul măciucă. Ba în laborator, ba în pădure, ba la calculatoare, apoi din nou între patru pereţi, singur şi chinuit de gîndul propriei mele identităţi. Eu sînt cobaiul lor, iar ei sînt nişte călăi! N-am mîncat nimic de dimineaţă şi n-am să mănînc nici acum! Mai bine mor de foame decît să mă îndoape ei! Nici nu ştiu măcar de unde vin şi unde mă duc. Cine sînt eu? Un nimeni... ce să aflu după ce mă operează? Cine sînt!? A FI; ce înseamnă asta? Îmi scapă, oricît m-aş chinui. Auzi la el, că nu e mare scofală! Ticălos ordinar, vînător de recompense! Da, bineînţeles că în viaţa anterioară am fost mai ticălos ca el. Cu fraza asta mă pisează mereu. Ce-mi lipseşte ca să aflu dacă exist şi cine sînt? Hm! Cică ceva esenţial. Ce-i aia: „conştienţa personalităţii"? În curînd n-o să mai exist? Hei, e o greşeală! Eu am mai fost eliminat o dată... Mi-e frică! De ce nu mi-or fi dat casca jos? Inhibiţie!? Aiureli! Nu vreau să mai ştiu nimic. Au! Mă înţeapă fără nici o jenă!... Mmm... vreau să dorm...

Ia stai! Ia stai, domnule! Înseamnă că eu... Aoleu, ce-o fi asta? Doar nu... Ba chiar aşa e! Înţeleg totul! Dar ce folos! Prea tîrziu! Mi se oferise şansa să aflu lucruri care-mi erau inaccesibile. De fapt, eu mi-aş fi adjudecat acest drept, pentru că ei au făcut invers. Dar după aceea... mi-era totuna. Nu aici e locul meu. În sfîrşit, acum voi fi liber! Dar ce fel de libertate?... Ah, oamenii sînt nişte monştri. Îmi redau încătuşarea după ce m-au făcut să simt acut eliberarea... Numai că după ce totul se va sfîrşi, nu voi mai concepe acest lucru. Da, aceasta este singura clipă care mă apasă dureros. Adio!... Cred că trebuie să adorm... pentru totdeauna...»

Cînd îi dădură drumul din cuşcă ieşi parcă şovăind. În dreptul porţii se mai uită o dată înapoi. Puteai să zici că nu-i venea să creadă. Avea nişte ochi mari şi miraţi care parcă implorau explicaţii. Nimeni nu i le dădu. Nu mai avea nevoie de ele. Christophe îi întinse strachina plină. O văzu şi ochii îi sticliră. Se apropie cu teamă. Cînd ajunse lîngă ea, privi speriat spre cel care i-o dăruise, cerînd, parcă, aprobarea să se atingă de ea. Apoi nu-l mai preocupă nimic şi avu grijă să nu mai lase nici o înghiţitură. Satisfăcut, se întoarse şi, cu coada-i roşcată atîrnînd prin iarbă, dispăru în adîncul pădurii redescoperite. Se născuse acolo şi acolo îi era locul pînă la moarte. Era, totuşi, doar un vulpoi...

LEGĂTURĂ TELEFONICĂ ÎN VIITOR

LEWIS PADGETT

„Confirm: prima etapă realizată. M-am integrat satisfăcător în matricea socială de bază“ „Perfect. Contactul este stabilit. Periodic se vor emite instrucțiuni de supraveghere. Korys...“

Telefonul sună. Fletcher continuă să încerce trasul la aghioase și se prefăcu surd. Se căznea din răsputeri să alunece pe aripile unui vis, dar țiuitul acela nu se mai sfîrșea... Simțul lui temporal era diluat îngrijorător de mult datorită lipsei de somn, așa încît intervalele de liniște între țiuiturile telefonului păreau să se dilate plăcut din ce în ce pînă la statutul de minute. Și apoi, aaah, iar: țrrrrrr...!

În cele din urmă, se strecură de sub plapumă, alunecînd aproape pe jos, se împiedică de felurite obstacole mobiliere și, după o scurtă altercație cu ușa, localiză telefonul. Săltă receptorul și mormăi ceva inarticulat.

— Korys, zicea o voce, tu ești?

— Greșeală, grohăi Fletcher, dar înainte ca el să apuce să trîntească receptorul, auzi că celălalt vorbea în continuare.

— Buun! Un timp n-am putut stabili contactul. A fost o furtună temporală - cel puțin așa credem -, deși puteau foarte bine să se deplaseze și cribii. Doar știi ce greu e să menții un circuit din ăsta. Da' de ce-ai răspuns așa greu?

Urmă o perioadă de liniște absolută. Fletcher, beat de somn, se legăna ușor pe cele două picioare, prea amețit ca să-și dezlipească receptorul de pe ureche. Vocea spunea:

— Nu mă auzeai? Ciudat lucru! Dar acum mă auzi, nu? Ei, atunci, mai bine notează-ți cîte ceva pentru diplomă. Prima instrucțiune: CUMPĂRĂ TRANSSTEEL ACUM, VINDE ÎN DOUĂ ZILE. ASTA PENTRU MĂRUNȚIȘUL DE BUZUNAR.

Iar liniște. Apoi:

— Da. Nu uita să fii discret. Nu călca în străchini, dacă le poți ocoli.

Liniștea se prelungi. Fletcher bombăni ceva despre niște poante răsuflate, trînti receptorul și se cufundă în pat, unde reuși să viseze cîteva zeci de străchini pe care era obligat să le ocolească. Păreau niște omlete imense, doar că în ceea ce îl privea nu-i plăceau decît foarte bine rumenite, dar cînd apărură și cribii, niște păianjeni imenși deplasîndu-se ca niște șopîrle pe sub brațe, Fletcher se trezi cu o durere de cap sănătoasă și o amețeală blîndă. Blestemîndu-și pe șoptite imaginația morbidă, intră încet în baie, răcorindu-se cu un duș. Se bărbieri, mîncă niște produse gata preparate și-și aruncă ochii pe ziarul de dimineață. Observă că TRANSSTEEL avea cota 28 la 1/4.

Se îndreptă apoi spre agenția de publicitate unde lucra, se uită plictisit la cîteva proiecte de reclamă și reuși să aranjeze o filmare cu Cynthia Dale care se ocupa de modă și sectorul parfumerie. Cynthia era o roșcată încîntătoare cu gusturi exorbitante și o înclinație bahică pe care Fletcher o găsi neașteptată. S-au întîlnit după teminarea lucrului și au prînzit împreună; Fletcher s-a distrat de minune. Durerea de cap se stinse încet în cursul serii și Cynthia a fost mai abordabilă decît oricînd. A doua zi se trezi cu amintirea încețoșată a căpșorului ei odihnindu-se leneș pe umărul lui în timp ce vocea ei învăluitoare îi recita o listă de sinonime ale cuvîntului „parfumat“:

— Aromat, sugeră Fletcher.

— Ah, taci, Jerry. Tocmai găsisem cuvîntul cel mai potrivit...

— Și eu, spuse Fletcher, ridicînd paharul. Prostii, adaugă el.

De data asta, telefonul n-a mai sunat pînă la 8 dimineața. Pe la ora asta Fletcher arunca pe gît niște cafea, avînd grijă să evite mișcările brusște. Capul îi era ca de pîslă: nu numai că o simțea pe cerul gurii, dar îi apăsa și creierul sub craniu. Țiuitul îl scurtcircuită prin spatele ochilor.

— B-b-bu... da, spuse el, ridicînd receptorul.

— Bună dimineața, Korys, articulă vocea

într-un mod absolut strălucitor. Deși aici e noapte, desigur. Ai cumpărat TRANSSTEEL?

— Ce aiureală tîmpită e asta? bîigui Fletcher furios. Nu...

— Vinde mîine atunci, decretă vocea. La o sută șapte. Cum ți se par oamenii?

— Urăsc oamenii!!! urlă Fletcher, dar probabil că celălalt nu-l auzea.

— Pe vremea aceea gripa era frecventă. Dacă am putea transporta și corpul cu totul, v-am putea imuniza, dar așa trebuie să te mulțumești cu cel pe care îl ai - deși de obicei localizăm corpuri sănătoase. Dacă ai fi fost student la medicină, ți-am fi ales un corp bolnav, dar cum tu te ocupi de științele sociale și economice...

Fletcher apasă pe clape, dar legătura nu se întrerupea.

— Scapă de ea, făcu vocea înveselită brusc. Încearcă asta: merge și pentru gripă și pentru alte fleacuri. Un vîrf de cuțit clorură de sodiu și unul de praf de copt... Mai urmau unele ingrediente. Ei, asta o să-ți facă bine. Salut și baftă!

— Aiurea, zise Fletcher în gînd. Se hotărî să intre în legătură cu cei de la compania de telefoane dacă ăsta o ține tot așa. Să tot auzi pe un nebun vorbind de unul singur la telefon nu era prea încurajator. Chiar dacă n-o făceai lată noaptea trecută. Amintindu-și de cuiul din țeastă, Fletcher se îndreptă spre bucătărie să-i tragă un suc de roșii. Nu mai avea. Îi era greață și se uita cu ură la frigider. Simțea cum i se deplasează cribii de la subsuori. Sau cel puțin avea senzația. Înșfăcă solnița și o examină atent. Clorură de sodiu. Ce naiba mai zicea ăla că trebuie? Gripă n-avea, dar îl durea capul și fiecare oscior, și în vene îi curgea o stare de deprimare absolută. Barem să nu dea ortu' popii. Spera el.

Fletcher manifesta o ușoară tendință spre ipohondrie, probabil stimulată de frecvența din ultima vreme a migrenelor. Așa încît nu rezistă tentației. Avea toate ingredientele, deși nu auzise niciodată că le puteai combina. Rezultatul a fost ceva verde, gelatinos și cu un gust înfiorător. Totuși, Fletcher o dădu pe gît, doar-doar n-o mai simți cribii de pe el.

Zece secunde mai tîrziu, puse paharul jos și se holbă în gol. Își clătină capul experimental. Gata cu cribii. Nu se poate! O vindecare instantanee pentru o durere de cap monumentală? Dar într-adevăr nu-l mai durea capul. Se simțea perfect.

— Fir-aș... mormăi el încet. Apoi înșfăcă o bucată de hîrtie și un creion și-și notă ingredientele pentru utilizări viitoare. Își urmărea precizia și siguranța mîinii care scria cu neîncredere.

Iată că totuși cineva îl ajutase.

La birou toți au negat orice apel telefonic. Era o voce masculină, dar Cynthia avea o voce atît de învăluitoare... O întrebă. Negă totul și-i păru prost dispusă. Dacă Cynthia ar fi cunoscut remedii magice pentru migrene, nu s-ar fi plimbat peste tot cu una și ea.

Pe biroul ei era însă un ziar și Fletcher îl luă cu el. Îl interesau veștile financiare. Dar TRANSSTEEL căzuse cu 3/4 puncte și era acum 25. Și starea generală din ziar nu părea să anunțe vreo schimbare peste noapte. Fletcher se scutură de vise și se hotărî să accepte numai ce-i dădea Dumnezeu, așa că se apucă să înjghebe o reclamă pentru sărățele.

A doua zi de dimineață, telefonul sună din nou. Vocea spunea:

— Salut, Korys. Nu uita de TRANSSTEEL. O să cadă pînă la prînz.

Fletcher spuse:

— Alo, mă auzi?

— Bine, acasă la tine, da. Dar nu pe stradă. Substanța aia e periculoasă dacă nu te controlezi. Dar, O.K., acasă n-ai decît! În fond, ești într-o excursie de studii. De ce să nu te simți bine?

— Alo! Hei!! Korys!!!

— Iată o ecuație. Fletcher se repezi după hîrtie și creion și copie rapid tot ce dicta vocea. Nu cunoștea cîțiva termeni tehnici, așa încît îi silabisi pe grupuri de litere. Simbolurile matematice nu-i prea erau la îndemînă.

— Perfect, spuse vocea cu veselie. Sper că diploma ta se va ridica la înălțimea așteptărilor. Ai grijă de străchinile alea, băiete!

Se auzi apoi un rîset și un declic slab. Fletcher așteptă un moment, închise și pe urmă începu să-și roadă degetul mare.

Apoi telefonă companiei de telefoane și puse întrebări. Cel care îi răspunse îl asigură că va verifica. Fletcher începuse deja să fie convins că n-o să descopere nimic ciudat. Termenul acela „excursie de studii" îi dădea de gîndit. Reexamină ecuația, dar nu găsi nimic revelator. Probabil că...

Se îmbrăcă distrat, sorbi în viteză cafeaua și porni la lucru. Aranjă să ia masa de prînz cu dr. Sawtelle, un tehnician care se ocupa de o companie comercială care avea relații cu agenția de publicitate. Sawtelle era un tip osos, grizonat, cu ochii precum două lasere.

— De unde o ai? vru el să știe.

— Aș prefera să nu-ți spun deocamdată. Tot ce vreau să știu...

Sawtelle studie ecuația.

— Bine, dar e ridicol. Tu nu poți să... sigur nu poți... Începu să bîiguie diverse chestii despre termene reduse de fabricație și proprietăți speciale ale aliajelor care-l lă-

sară pe Fletcher perplex.

— Înțelegi ceva ca lumea?

— Nu, spuse Sawteele. Cel puțin... .ei, bine, nu. Uite ce e. Vreau s-o iau acasă. Să compar niște date. Poate că totuși e bună.

— Copiaz-o, spuse Fletcher. Sawtelle o copie. Și cu asta întrevederea luă sfîrșit.

Ziarul anunța că TRANSSTEEL ajunsese la 27 la 1/2. Nici asta nu-l lămurea prea mult. Fletcher se strîmbă, o fentă pe Cynthia cu o filmare și uită de toate pînă ajunse acasă puțin înainte de apus. Era foarte beat, dar miraculosul remediu își făcu din nou meseria. În timp ce se dezbrăca, dădu drumul la radio. Care tocmai anunța: „...casa doctorului Andrew Sawtelle, cercetător chimist. Clădirea a fost distrusă complet de explozie. Întreaga familie a fost ucisă pe loc".

Fletcher se întinse, închise radioul și începu să se holbeze iarăși în gol pînă cînd sună telefonul.

Vocea era ușor nemulțumită.

— Nu prea am timp. Daki a încurcat-o. Am bănuit asta încă de cînd a afirmat că nu dă doi bani pe cursul de condiționare psihică... Ce zici? A, da, sigur, e clar că a făcut ce-a făcut și-a călcat în străchini...! O să fie ars pe rug urgent, asta numai dacă nu alege alternativa cu Inchiziția Spaniolă. Am putea să-l aducem imediat înapoi în timpul lui, dar asta ar însemna să-i aplicăm un coeficient de scădere a notei. Dacă pot să-l scot altfel din porcăria asta, evident că voi încerca.

Liniște, Fletcher așteptă, cu spinarea și coastele reci.

— Nu, nu e important. Ce-a făcut TRANSSTEEL? Hm?! Ei, cincisprezece mii erau bani pe vremea aia... Cum? Pariuri electorale. Da. Reprezentau un fenomen social pe atunci. Îți vînd un pont: am toate datele în fața mea: Browning va fi următorul președinte. Ai grijă să NU cîștigi toate pariurile, totuși. N-are rost să atragi interesul opiniei publice. Vei fi apreciat după gradul de discreție cu care reușești să te adaptezi structurii sociale, ține minte!

Pauză.

— Exhibiționismul nu e deplasat în epocă. Poți aranja să pierzi un pariu electoral, așa ca să fie totul O.K. Liniște. Apoi un rîset.

— Perfect. Ia-l. O să arăți de milioane călare pe-un cal în holul hotelului Waldorf-Astoria. Dă-i înainte. Era timpul să înveți mai mult despre excentricitățile timpului, și asta nu e cea mai exotică... dacă ai asista la sinuciderile în masă din 1986, ceva în genul dansurilor rituale din evul mediu. Dar du-te și înscrie pariul.

Fletcher își umezi buzele. Îl durea din nou capul. Cînd vocea se auzi din nou, subiectul era altul.

— Perfect. Embrionul Korys se luptă din răsputeri. Va fi disponibil în două luni. Trebuie s-o cunoști pe maică-sa într-o zi. Obișnuia să viziteze incubatorul în fiecare zi și asta timp de două săptămîni, pînă au repartizat-o la Centrul Meteorologic Polar. Dar chiar că mă grăbesc. Korys, trebuie să-l ajut pe Daki. Baftă, dragă băiete.

Clic.

Fletcher se îndreptă spre bucătărie, găsi o sticlă de whisky și sorbi zgomotos, cu sete. Se sprijini de perete. Faianța părea solidă, familiară. Însă îi părea așa și mai agresivă, nu știa de ce. La cutremur te aștepți la orice. Nu și cînd picioarele îți stau bine înfipte în pămînt tare.

Președintele Browning!

Cincisprezece zeci de bătrîne pentru TRANSSTEEL!

Unde era Korys? Și cînd?

Cînd Fletcher ajunse la birou, era ceva cam morocănos și refuzase miraculosul remediu contra migrenelor. Alcoolul își făcuse datoria. Se îndeletnicea cu anunțuri de reclame, ca de obicei, dar nu-i ieșea nimic. Timpul trecea pe lîngă el. Pînă la urmă își făcu apariția Cynthia Dale. Cu o pălărioară minusculă și stupidă. Cu mutra surprinsă.

— Ești un erou al muncii, Jerry, spuse ea. Nu mergi acasă?

— Nu pot, spuse Jerry. Am călcat în străchini.

— Încearcă să-ți extragi piciorul cu ajutorul unei macarale, sugeră Cynthia.

Fletcher își puse mîinile pe birou și se uită ceva cam agresiv.

— Am ceva băutură în seif. Nu vrei un păhărel?

— Doar cu sifon

— Atunci mărită-te cu mine. Putem să ne ducem să-l vizităm pe embrionul de Fletcher în fiecare duminică.

— Cred că ai nevoie de mine, spuse Cynthia ferm, trăgîndu-l pe Fletcher din fotoliu, îndreptîndu-și pălărioara și aranjîndu-l în ascensor.

— Și mai ai nevoie de ceva tare și violent. Alege între o băutură oarecare și o baie turcească. Dacă o alegi pe a doua, vei fi lipsit de compania mea.

— Vezi tu, spuse Fletcher molcom, cu cerul gurii rece și pietrificat, dr. Sawtelle s-a aruncat în aer. Cu toată familia. E mort de-a binelea. Am ecuația în buzunar. Și eu sînt criminalul.

Făcu diverse variații asupra acestui subiect la un pahar de whisky. Barmanul, un tip versat, amestecase whisky-ul cu puțină sare, așa că acum Fletcher devenise ceva mai coerent. Cynthia ieșise din ceața ei obișnuită și era acum o persoană fermecătoare, cu ochi sigur.

— Aşa încît am mai chemat şi astăzi compania de telefoane, explică Fletcher. Ei nu pot găsi nimic ciudat, oricum.

— Păi atunci e o farsă.

— Dr. Sawtelle nu ar fi de acord cu acest lucru, dacă ar putea fi reasamblat. Uite ce e. Fletcher îşi aprinse o ţigară şi folosi chibritul pentru a arde o bucată de hîrtie. Aşa, gata cu ecuaţia. Acum mi-e cam frică s-o mai păstrez. Vocea a spus că e periculoasă dacă nu ai grijă, dar n-a spus ce grijă...

— Era un el?

— Sigur. Un omuleţ cu ţeasta cît un bostan. Trăieşte în viitor. M-am prins de toate. E profesor universitar şi-şi trimite studenţii în excursii de studii „pe teren".

— Cu ajutorul unui telefon de teren, presupun.

— Nu, un telefon obişnuit. Doar că trebuie să fie discreţi. Au ei un mod de interceptare a convorbirii... logic, nu? O convorbire telefonică e o chestie personală, pe o singură linie. Dar asta pînă cînd s-au mişcat cribii. Atunci s-au încurcat liniile. Acum pot asculta, dar numai o parte o conversaţiei. Cea a Vocii. Nu pot să-l ascult pe Korys.

— Eşti beat. Nu cred nici un cuvînt. Dar ochii Cynthiei se tulburară.

— Korys, continuă Fletcher, trăieşte într-un timp cînd un individ pe nume Browning ajunge preşedinte. De-asta nu mi-a mers afacerea cu TRANSSTEEL. Korys se află în viitor. Nu ştiu cînd. 1950 sau 1960, sau poate mai tîrziu. Cunoşti un politician pe nume Browning?

— Cunosc un poet pe nume Browning, spuse Cynthia, dar ăsta e în trecut.

— Da. Picta ducese. Ce să fac?

— Schimbă-ţi numărul de telefon!

— Dar poate că... Cynthia, ascultă! Mi-e frică să fac ceva şi mi-e frică să nu fac ceva. Sînt în legătură cu viitorul. Asta nu s-a mai întîmplat niciodată. Dacă n-aş fi beat, n-aş fi aşa de logic: scepticismul meu ar cîştiga teren. Dar de ce să nu cred în Korys şi în Voce, cînd văd că tapetul de colo se tîrăşte spre tavan?

— Asta e ceva subiectiv, remarcă Cynthia.

— Dar ce trebuie să fac?

Fata se juca cu paharul.

— Te-am crezut, oh, nu, dacă te-aş fi crezut — dar nu te cred —, aş fi spus că liniile unui punct logic duc către anume posibilităţi. Ca scriitoare de articole de modă cunosc legile inevitabilităţii dramatice. Probabil Vocea va afla că o asculţi, aşa încît va anima telefonul, care se va tîrî pînă la tine şi te va strangula.

— Vai! spuse Fletcher.

— Sau îl va trimite pe Korys să te elimine. Sau pe embrionul Korys.

— Bine, dar n-am făcut nimic rău!

— Bine, spuse Cynthia. Mai e un punct de vedere. În 1960, Vocea îţi telefonează şi tu eşti Korys.

— Urăsc paradoxurile!!!, spuse Fletcher ferm. Asta nu e o poveste. Aş dori totuşi să fie. În cazul acela aş şti ce să fac. Dar viaţa e o continuă bîjbîială; nu eşti nicidată sigur. Nu am urmat cursul de telefonie futuristă.

Ochii Cynthiei străluceau.

— Sau poate că eşti chiar tu Korys şi suferi de... amnezie! Iar Vocea îţi vorbeşte chiar ţie! Deşi tu nu-ţi aminteşti.

— Stai... taci! Voi primi un telefon mîine dimineaţă...

— Nu-i răspunde.

— Ha! spuse Fletcher dispreţuitor, tăcînd brusc.

— Vezi tu, adăugă el mai tîrziu, am impresia că luăm viitorul ca pe ceva dat, într-un fel abstract. Ne aşteptăm că el va fi o chestie nemaipomenită, dar ştim că el va veni gradat. Cînd ni se pune pe tavă, aşa dintr-o dată, nu-l mai DORIM.

— Ţi-e frică?

— Ba bine că nu! aprobă Fletcher. Ispita e prea mare. N-am decît să copiez o ecuaţie, s-o încerc şi să mă transform într-o bacterie amărîtă. Dar acum ştiu ce să fac. Nu voi accepta nimic de la el. Nu voi trişa. Voi asculta însă totul. Nu fac nimic rău.

— S-ar putea să-ţi descrie modul în care îţi dai obştescul sfîrşit.

— Tot o să mor odată şi-odată! Mă simt pregătit. Moartea şi datoriile sînt tot atît de incerte: existenţa uneia din ele exclude existenţa celeilalte. Cît timp nu fac decît să ascult, cît timp încerc să cuceresc lumea cu ajutorul razelor X, totul e O.K.

— Asta îmi aduce aminte de un tip care a încercat s-o ia pe-o scurtătură într-o pădure vrăjită pe la miezul nopţii, spuse Cynthia. Îşi spunea că a fost întotdeauna un băiat bun şi că dacă-l prind spiriduşii numai pentru că se afla în pădurea aia, pur şi simplu nu e nici o dreptate pe lume.

— Şi?

— Păi după aia, s-a auzit o voce în spatele lui care i-a spus „Nu e", apoi Cynthia remarcă înveselită: asta-i tot.

— Deci nu risc nimic, declară Fletcher.

— Şi oricum n-am crezut nimic din cîte mi-ai spus, continuă Cynthia.

— Dar e un unghi de vedere nou. Plăteşte băuturile şi hai să mergem undeva să mîncăm.

Fletcher întinse mîna spre portmoneu.

E-n regulă! Nu copiase nici una dintre ecuaţiile pe care Vocea le dictase lui Korys. Undeva, în ceaţa abisală a viitorului, Vocea îşi ducea traiul în lumea ei inimaginabilă, verificînd hărţi temporale tot aşa cum astăzi se verifică hărţi spaţiale. Acolo copiii se

nășteau în eprubetă, exista o universitate incredibilă și un Centru Meteorologic Polar. Și Daki fusese salvat din mîinile Inchiziției, cu ajutorul a ceva pe care Vocea îl numea „ecpiteilof". Ecpiteilof este folietipce pe dos, se gîndi Fletcher. Dar de ce natură e folia? Animală, vegetală sau minerală? PUȚIN ÎMI PASĂ!

Interesul lui deveni pur impersonal: își impusese acest lucru. Era o mare ușurare pentru el să știe că nu va fi obligat să fure ceva din viitor. Așa ca nefericitul ăla de Sawtelle. A ezitat ceva cînd s-a gîndit la remediul miraculos al migrenei, părea ceva absolut sănătos. Totuși Fletcher nu era sigur de efectele lui asupra omului epocii sale. Dacă-l osifică în cele din urmă? Distruse rețeta și refuză să-și aducă aminte ingredientele.

Între timp urmărea cariera lui Korys cu foarte mare interes.

Imaginile acelea distorsionate din viitor erau fascinante! Amintindu-și de avertismentul Cynthiei, se tot aștepta ca Vocea să anunțe că un individ pe nume Jerry Fletcher a fost omorît de un elicopter. Dar asta nu s-a întîmplat. Legile inevitabilității nu se aplicau.

Și de ce să se aplice? El nu făcea nimic rău. Nu se băga unde nu-i fierbea oala. Urmărea doar căile logicii pure: spectatorii nu erau împușcați de actorii de pe scenă.

John Wilkes Booth...

Dar asta nu e o poveste. E un film. Actorii erau separați de distanțele temporale. Totuși acum nu mai întrerupea Vocea și avea grijă să ridice și să pună la loc receptorul cu delicatețe.

Și mai trecu așa o lună. În cele din urmă, află că individul acela, Korys, se pregătea să se întoarcă în secțiunea lui temporală. Lucrul pe teren se apropia de sfîrșit. Președintele Browning fusese ales, Inchiziția fusese pedepsită, baza de rachete lunară se înființase. Fletcher se gîndea: 1950? 1960? Sau poate mai tîrziu?

Cynthia refuză cu îndîrjire să-i viziteze apartamentul și să audă Vocea. Se mulțumi cu ideea că exista o legătură telefonică. „E mai grozavă decît o emisiune tv", remarcă ea, „dar e puțin cam bizară ca să fie convingătoare." Dar Fletcher presupunea că e mai puțin sceptică decît vrea să pară.

Lui nu-i păsa. Totul se va sfîrși curînd oricum. Lucrul la birou nu suferise în nici un fel. Se aștepta la mărirea salariului și la o rapidă promovare. Ipohondria lui era staționară. Din cînd în cînd își suspecta bunăstarea și înghițea pilule, dar nu prea des.

Nici măcar nu-și nota cîteva din cuvintele Vocii. Într-un fel, le considera tabu, la fel ca atunci cînd încerci să eviți crăpăturile asfaltului de pe stradă ca să nu atragi ploaia.

— O să plece mîine, îi spuse Fletcher într-o seară Cynthiei.

— Cine?

— Korys, cine altul?

— Bine. Atunci o să te potolești cu relatările tale în legătură cu el. Ce va urma, un pitic?

Fletcher rînji.

— Nu-mi pot permite.

— Ăștia mănîncă smîntînă multă, nu? Vreau să zic o sorb...

— Ah, asta nu! O să-i dau doar whisky și o să-i placă!

— Îmi place puiul ăsta pané. Dacă-mi promiți să mă hrănești întotdeauna așa, pot reconsidera refuzul meu de-a mă căsători cu tine...

Era cel mai promițător semn pe care-l arătase pînă acum. Fletcher căzu în visare. Mai tîrziu, între două dansuri se opriră la marginea parapetului ca să admire imensitatea strălucitoare a orașului în noapte. Măreția nopții era accentuată de luminile de sub ei.

— O bază de rachete lunară, spuse Fletcher încet.

Briza răcoroasă îi mătură obrazul. O înconjură pe Cynthia cu un braț, apropiindu-și-o. Era vesel, deodată, că a avut grijă să evite crăpăturile din asfalt. Nu-și luase riscul să... Viitorul – necunoscutul – era periculos pentru că era necunoscut.

Și acel pericol putea să fie aproape. Aici, acum, la doi pași care l-ar putea duce dincolo de parapet. Din fericire, oamenii erau condiționați să nu facă acei doi pași.

— E frig, spuse el. Să intrăm, Cynthia. Nu avem nevoie de o pneumonie chiar acum.

Telefonul sună. Fletcher se trezise iar cu o migrenă. Probabil din cauza chefului de noaptea trecută. Puse țigara încet în scrumieră și ridică cu grijă receptorul. Asta putea fi ultimul apel.

Vocea spunea:

— Ești gata, Korys?

Pauză.

— Într-o jumătate de oră, atunci. De ce-ai întîrziat?

Altă pauză, mai lungă.

— Chiar așa? Trebuie să-mi notez asta. Da, nevrozele erau ceva obișnuit în epocă. Exista o doză și în embrionul Korys, dar am eliminat-o. Apropo, maică-sa e în concediu. O s-o poți întîlni în cîteva ore. Dar să revenim la omul acela. Știa cine ești?

Pauză.

— Nu văd cum PUTEA să știe. Sau să te localizeze. Dacă vorbea atît de incoerent. Nu trebuia lăsat să scape din sanatoriu... sau... ah, da! Acum e pe mîini bune. Da, așa se numea pe vremea aceea: sanatoriu de

boli nervoase. Dar cercetarea ta nu acoperea domeniul medical. E curios că te cunoștea. Nu văd cum...

Pauză.

— Te-a strigat cu numele tău? Doar nu ți-a spus Korys?! Așa... Cum naiba putea afla? E chiar foarte interesant. Cînd a apărut?

Pauză.

— Multă lume - era normal. Nu vezi pe cineva călare în holul hotelului Waldorf-Astoria în fiecare zi. Dar nu era nici un risc. Ți-am spus doar că pe vremea aceea fiecare plătea cît mai gras pentru a fi cît mai excentric... Dar dacă te-a dat jos efectiv de pe cal și ți-a spus pe nume... Curios... Evident că era nebun.

Pauză.

— Fletcher. Gerald Fletcher. Voi verifica, dar nu cred să fie în evidența noastră. Nu e de-ai NOȘTRI. Păcat.

Pauză.

— Dar cum putea să știe? Nu, nu putea avea cunoștințe extrasenzoriale. Nu există certitudinea că nebunii ar fi mai sensibili decît... Dar ce-ai aflat despre el?

Pauză.

— Aha. Nevroză anxioasă. Asta la început. Ceva îl tulbura. Teama de viitor, poate. Destul de comună în asemenea cazuri. Doctorul a spus... A, deci a scăpat dintr-un sanatoriu... Asta e interesant, probabil că totul a început cu ipohondria... bazată pe o durere periodică, de exemplu migrene sau... oricum, s-ar putea să devină în timp o psihoză. Ce vîrstă avea?

Vidul murmurător închidea doar liniștea. Și deodată...

— Hm, hm, hm. Tipic la vîrsta lui. Acum nu mai putem face nimic însă. Păcat. Omul acela a înnebunit cu adevărat. Ar fi interesant de aflat de ce. Oare ce-l frămînta așa de mult pe un om din vremea aceea și de felul acela. Asemenea lucruri sînt declanșate adesea de ipohondrie, dar de ce era așa de SIGUR că va înnebuni? Deși ești convins de asta și te tot gîndești... oricum, vom discuta asta în detaliu cînd te întorci. Peste treizeci de minute...

Pauză.

— Perfect. Mă bucur că n-ai călcat în străchini, băiete. Vocea rîse jovial. Se auzi un declic.

Fletcher își urmări mîna care scăpa receptorul în leagănul lui negru.

Apoi pereții îl înghițiră.

Traducere de NINA GEORGE DAIAN

Spre finele anului trecut, redacția Colecției de povestiri SF a inițiat un concurs de proză scurtă cu tematică adecvată genului. Dar, datorită probabil faptului că, pe de o parte, revistele în care s-a inserat anunțul s-au tipărit cu mare întîrziere și deci cei interesați au aflat de el abia după expirarea termenului pînă la care se primeau lucrările, pe de altă parte, pentru că mișcarea SF, dispersîndu-se, creatorii în domeniu, atît scriitorii, cît și graficienii, și-au pierdut parcă elanul, nici una din lucrările trimise redacției nu a atins nivelul pentru care i s-ar fi putut acorda vreun premiu. Totuși, din respect pentru cei ce au răspuns apelului redacției, unul din colaboratorii noștri apropiați și foarte bun cunoscător a aproape tot ce s-a scris nu numai în țară, dar și peste hotare în acest gen de literatură a sintetizat, în rîndurile ce urmează, părerea juriului referitoare la lucrările prezentate, redacția fiind întru totul de acord cu această părere.

FLORIN ALEXANDRU, CONSTANTINESCU SORIN, GOLOGAN DORU, MIHALCEA VIOREL, POPA SORIN (pentru „Prea departe de soare"), **POPOV ALINA, RUTA OVIDIU, TATOMIR PAUL.** Proze interesante. Pentru a deveni publicabile, ar necesita unele modificări și/sau rescrieri. Va vom răspunde personal.

CĂRĂȘEL AUREL, IONICIOIU RADU, MUNTEAN GABRIEL, NESTOR DAN, POPA SORIN (pentru „Atinge, privește"), **SAULEA CĂTĂLIN, VALODILEA VOIDEO.** Temele povestirilor se situează în domenii conexe SF-ului și nu ne interesează. Totuși, dovediți certe calități literare. Așteptăm alte texte.

BOTA MARCIAN, MANCIULEA DAN, STOICESCU GELU, UNGUR DAN, VILCAN ALEXANDRU. Povestiri lipsite de originalitate, dar se pare

că aveți unele posibilități. Mai încercați.

CARTAȘ SORIN, CHECHELUȘ MARIUS. Trimiteți și alte lucrări, însoțite de o scurtă prezentare personală.

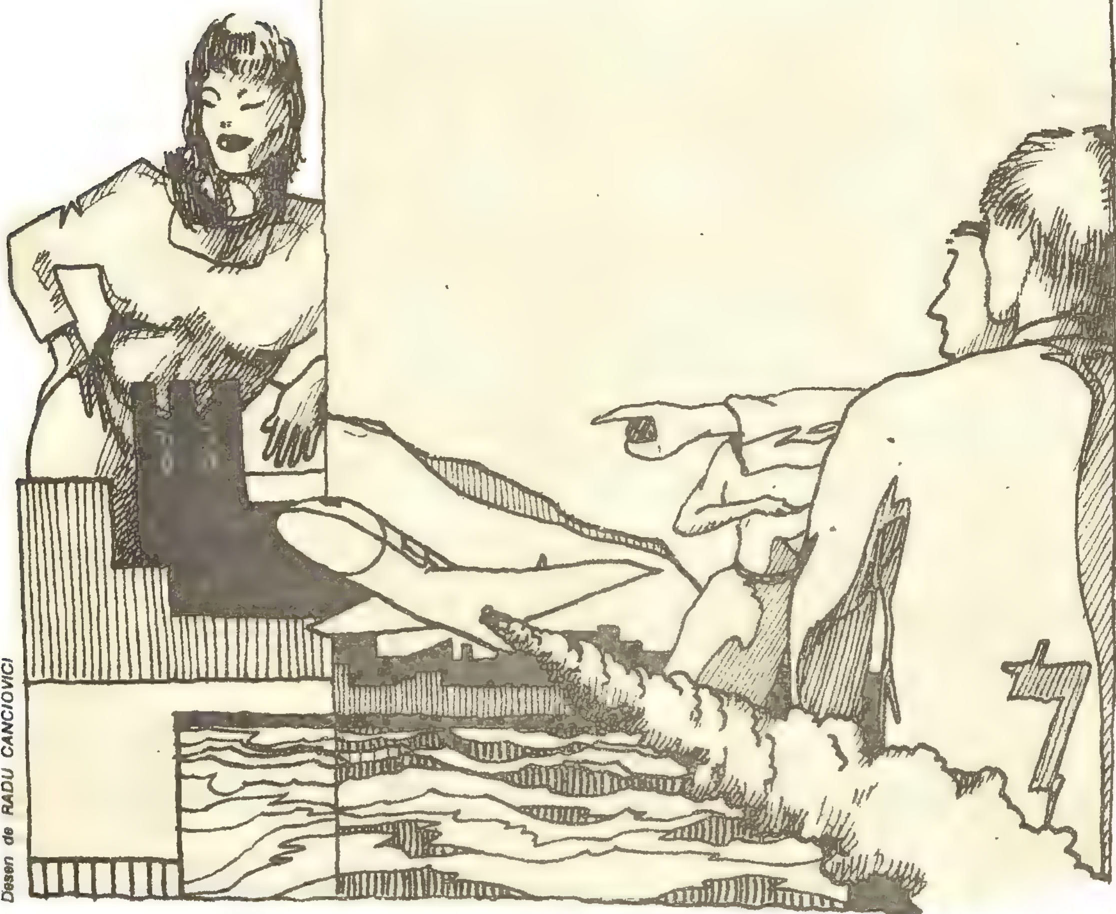
ARITON NICOLAE, CARMEN M., SIMIONOV VICTOR, ȘERBAN ANDREI, UNGUREANU ALIN. Anticipația este o revistă care publică în principal SF. Textele fantastice interesează doar în măsura în care sînt cu adevărat de excepție. În cazul dumneavoastră, nu.

ȘEMLECAN GHEORGHE, DUMITRIU GABRIELA, IANCHIS FLAVIU, MARINESCU FLORIN, MORARI CRISTIAN, NANATE DANIEL, RUS ALIN, STOICA MIHAI. Povestiri slabe, cu intrigi forțate sau dezlînate și trăind mai mult din recuzita SF. Mai aveți multe de învățat.

ALISAVETEI CLAUDIU, ANGHELESCU MATEI, CODREA MIHAI, CONSTANTIN PAUL, DETEȘANU E., HRISCU CRISTIAN, IONICA MARIAN, MARIN MARIUS, MIRCEA ANA, NEGOIȚĂ SILVIU, NEGREANU NAE, OTEA MIHAI, SITARU DANIEL, TĂNASIE DANIEL, TEODORESCU CORNELIU, TURLEA RĂZVAN. Povestiri puerile; nu prezintă nici un interes.

MIHAI-DAN PAVELESCU

Desen de RADU CANCIOVICI

CAMIL BACIU

ARAGUA

— Cunoașteți întîmplarea cu Picasso, senior?
— Care dintre ele?
— Oh, senior, aceea de care vorbește toată lumea, în legătură cu insula noastră. Picasso — cel mai mare pictor din lume, senior — intrase la un oficiu poștal din Florida să expedieze o scrisoare unui prieten pe care-l avea aici. Funcționara a privit adresa și l-a întrebat: „Nu cumva, senior Picasso, ați greșit? Nu cumva vreți să trimiteți scrisoarea asta în Costa Rica?" „Nu, nu — a răspuns Picasso — prietenul meu, mi amigo, locuiește în Puerto-Rico." „Îmi pare rău — a spus funcționara —, dar așa ceva nu există!" Auziți senior, Puerto-Rico nu există! Și e sub nasul lor, o cursă de plăcere de la Miami sau Palm Beach! Și cine nu-i cunoaște pe băieții noștri care se scurg în fiecare an, acolo, în căutare de lucru? Por favor, senior, por favor, dar sînt cei mai strașnici apaches*! N-au bani, n-au de lucru, sînt iuți la mînie și atunci — cuțitul... Uitați-vă spre dreapta, cel mai vechi patio din Puerto-Rico, mai vechi decît acela al familiei Manzanares din Ponce. Vă plac străzile noastre, senior?
— Îmi plac grozav. Și la noi străzile ce duc spre port coboară în trepte și balcoanele sînt închise cu pereți de sticlă. Dar aici totul e mai... mai transparent, mai aerian...
— Oh, și mai întunecat, senior. Sînt case grele din piatră, sînt vechile bastioane, și apoi, toate străduțele acestea înguste, umede, unde nu pătrunde soarele... Dar vaporul dumneavoastră, senior? O să plecați chiar cu „Regina Maab"?
— Da. Peste jumătate de oră.
— Oh! Și n-ați văzut nimic!
— Nimic. Cîteva străzi și cîteva case... Nici fetele n-am apucat să le văd...
— Și ce fete frumoase avem, senior! Parisul și New York-ul împreună nu au atîtea fete frumoase cîte sînt în Ponce! Și dumneavoastră plecați! Ați putea închiria o casă din acestea, cu balconul legat de acoperiș prin pilaștri subțiri, cu obloane colorate, cu un patio mic... foarte mic... cel mai mic patio... Ați avea și un felinar prins în perete, cu picior de fier forjat, tocmai deasupra intrării...
— Îmi pare rău, don... don...
— Esteban, senior.
— Îmi pare rău, don Esteban, dar sîntem așteptați la Mexico.
— Oh, senior... sigur, senior... Dar o zi, două, ce mai contează? Avem creole, negritas, blonde... Puteți închiria un vas pentru pescuit în larg... Și ce lupte de cocoși, senior!... Veniți tocmai din Romania, es decio latinos, lo mismo que nostros**... și treceți pe aici ca o furtună... Eh, da, sigur, dacă vă așteaptă... Aș pleca și eu pînă acolo, dar mi-e teamă de ce o să mi se întîmple la întoarcere. Sînteți medic, senior?
— Nu, inginer.
— Oh, e foarte bine, muy bien! Însoțiți vreun transport de utilaje?
— Nu, don Esteban. V-ar fi interesat așa ceva?...
— Pe mine? Sfîntă Născătoare, pavăză a portoricanilor! Nu vedeți cum arăt? Doar nu sînt negustor, ca să mă interesez de mărfuri! Dar așa, senior, latinii vorbesc, fug, se zbat... Soarele e fierbinte aici și sîngele fierbe și, cînd întîlnești un străin, taberi pe el cu întrebări... Mai ales un latino! Sper că nu v-ați supărat, senior?
— Nu. De ce să mă supăr? Mai e mult pînă în port, don Esteban?
— Cinci minute. Asta pentru că v-am dus pe drumul cel mai scurt, senior. Oricum, „Regina Maab" nu-și ridică ancora înainte de a fi dumneavoastră pe bord. Cargourile astea vagabonde au totdeauna timp.
— De ce „vagabonde", don Esteban?
— De ce „vagabonde"?! Păi așa se numesc, senior, vasele de curse ocazionale! De la cele de cîteva zeci de tone pînă la cele mai mari. Aici, la Ponce, ați fi putut vedea transatlanticele care merg de la Colon la Londra — opt mii și șapte sute patruzeci de kilometri —, senior, și pe cele care, venind din Colon, se opresc la Gibraltar — opt mii și douăzeci de kilometri. Și apoi la Port Said, încă trei mii cinci sute de ki-

* Apaches (citește „apaces") = cuțitari (sp.) (n.a.).
** Adică latin, ca și noi (sp.) (n.a.).

lometri. Asta face în mile...

— Lasă, don Esteban, mă mulțumesc și cu distanțele în kilometri.

— Gracias! Dar să treceți pe aici, senior, și să nu vă arăt locul pe unde au trecut Columb, Magellan, Vasco da Gama?!

— Au trecut toți prin Puerto-Rico?!

— Toți, senior, toți! Asta nu e insulă în care să te oprești doar pentru un sfert de oră! Mai ales cînd de-abia ai scăpat cu viață! Spuneți-mi, senior, pentru numele Sfintei Născătoare, unde ați fi aterizat dacă insula nu se afla aici?!

— ...

— Ați fi căzut în Marea Sargasselor, senior! Și acum, fugiți să vă îmbarcați fără măcar să fi aprins o lumînare pe altarul Santei Luiza de Tornados, apărătoarea de furtuni! Cine o să vă apere sufletul și trupul de primejdii în Marea Caraibilor, senior? Cui o să vă rugați?!

— Hm...

— Cum?! Dumneavoastră nu...?! În sfîrșit, fiecare cu credința lui, dar cînd scapi cu viață dintr-o aterizare forțată... Măcar o lumînare, senior... O lumînare de ceară albă, răsucită, cu marginile aurite și pictată cu lac albastru și roșu, așa cum se cuvine unui senior ingeniero... Ați putea să intrați aici, în capela aceasta, îl cunosc pe preot... E negru, senior, dar știe ca nimeni altul slujba pentru furtuni...

— Nu pot, don Esteban. Vasul pleacă peste zece minute.

— Mare păcat, senior, Santa Luiza de Tornados...

— Portul!

— E portul, senior. De cînd ați aterizat, fugiți tot timpul și eu pe lîngă dumneavoastră. Și ar fi trebuit să aprindeți o lumînare, măcar una mai mică... Sîntem în septembrie, luna furtunilor!

— Don Esteban, fii bun și cumpără dumneata o lumînare pentru mine, una din ceară albă, răsucită, cu marginile aurite și pictate cu lac albastru și roșu și roagă-te Santei Luiza de Tornados să ne păzească de acum încolo, în Marea Caraibilor și mai departe...

— Gracias, senior, gracias... Va fi cea mai frumoasă lumînare din Ponce și o s-o aprind cu mîna mea și o să mă rog la toate icoanele. Drum bun, senior!... Drum bun...

Îmi întoarse spatele acoperit de o veche flanelă marinărească ruptă și porni să urce panta falezei, țopăind pe picioarele-i bătrînești. L-am mai văzut cum își trece banii dintr-o mînă într-alta de parcă i-ar fi fript degetele și m-am gîndit că o lumînare aurită îți răcorește totdeauna mai bine gîtlejul decît una neaurită.

Părea prea cuminte această „Regină Maab", față de cum te-ai fi așteptat să arate auzindu-i numele. Regina Maab galopase la vremea sa prin toți codrii povestirilor medievale engleze, fluturîndu-și părul asemeni unei flăcări ce joacă pe comori. Pe cînd „Regina Maab" a noastră, cu puntea înălțată la pupă, cu teuga adusă la aceeași înălțime și cu bastionul central de cabine și comenzi, era imposibil de deosebit de alt cargou cu același tonaj. Pe părțile mai joase ale covertei avea fixate pe suporturi de oțel pasarele de comunicație, unind prova și pupa navei, semn că vasul încărcat la refuz se înfundă bine în apă, și că trebuie să fii cu mult deasupra punții pentru a nu fi udat de valuri. Cele două catarge cu bigi roșii, coșul gros și negru lipit de bastionul central, bărcile de salvare spînzurate în suporturile lor curbe întregeau imaginea indiferentă și cuminte a acestui cargou solid, ce nu putea să atingă mai mult de douăsprezece noduri sub încărcătură maximă.

Cu toate că ora plecării trecuse de mult, bigile continuau să lucreze și ridicară sub ochii noștri pe puțin o mie de lăzi și cinci sute de saci. Urmară alte lăzi și alți saci, din ce în ce mai mici, și, în timp ce această operație se desfășura într-un cor de urlete și înjurături, călătorii urcau netulburați pe punte, tolănindu-se în șezlongurile așezate cu spatele la teugă. Erau preoți și călugărițe, negritoși, negustori însoțiți de cîte un secretar ce fugea de jur-împrejurul lor atît de repede, încît credeai că o să-și

prindă coada, militari țepeni, sufocați de gulerele înalte, dansatoare împodobite cu penețuri bogate și cîțiva băieți uscățivi, musculoși, în tricouri roșii și galbene, cu mijlocul strîns în curele late, care ne priveau cu figurile împietrite, parcă fără să ne vadă.

Toți erau colorați, în afara preoților, căci sobrietatea spaniolă izvorîtă din camerele reci ale Escurialului* și din cele fierbinți ale Inchiziției nu reușise să potolească gustul pentru roșu-corai și galben-limoniu, pentru verdele de smarald și azuriul cerului pe care amestecul de strămoși, negri, canaci, mauri și madrileni, îl transmiseseră peste veacuri strănepoților lor. Dar în ciuda variatului penel vestimentar, călătorii aveau o comportare nefiresc de reținută și am socotit că asta se datorește stingherelii începutului de călătorie. De aceea, în loc de a ne plimba pe punte și a vizita vasul, am rămas în apropierea provei, vorbind în șoaptă, încă amețiți de cele întîmplate în ultimele paisprezece ore.

...Totul se desfășurase atît de repede, încît nici unul nu înțelegeam „cum a fost". Decolasem cu o zi înainte de la Băneasa și în primele minute de drum sporovăisem de zor, silindu-ne să vorbim numai spaniolește — ceea ce reușeam în ciuda unui accent îngrozitor —, rîzînd de Olivotto, care adăuga la sfîrșitul cuvintelor românești sau italienești cîte un „os", convins că le... hispanizează. Cred că singura frază corectă pe care o știa era: „Hemos venido a trabojar con vostros"** — subliniind că „trabojar"*** nu e „trabajar"**** și are o rezonanță specific spaniolă. Cît despre „con" și „vos" i se păreau, puse alături, o locuțiune cu sens universal, putînd înlocui la nevoie orice alte combinații de cuvinte. Apoi, după un sfert de oră de conversație, rămăseseem tăcuți, privind țara ce rămînea în urmă, estompîndu-se în aburul dimineții.

Urmă o panglică argintie pe care o trecurăm aproape perpendicular în vreme ce stewardesa anunța melodios: Hungary... Ungaria.

O mare verde-gălbuie prinse a tălăzui sub noi și Olivotto, brusc înveselit, prinse să murmure „Frissen io la ciok", ce va să zică „Sărutul e bun proaspăt", pe melodia ceardașului cel mai cunoscut. Budapesta se desprinse din pustă ca o Fata Morgana și am recunoscut — așa cum îl știam din fotografii — podul Sfîntul Ștefan. După aceea ne încercă pe toți patru o ușoară moleșeală — în afara lui Olivotto, care adormi de-a binelea, asemeni unui țăran ostenit, cu gura larg căscată, cu gîtul frînt pe o parte și horăind de zor. L-am trezit abia la Viena spre a vedea turlele și turnurile, capelele și donjoanele ce țîșneau de pretutindeni printre casele moderne și italianul declară că a mai văzut „ilustrația" asta pe undeva. Se perindară apoi orașe și orășele cu acoperișuri foarte roșii și înconjurate de verdeață și pătrunserăm în spațiul aerian al Germaniei Federale fără să ne fi dat seama, căci și peisajul natural și cel urban era la fel cu cel al Germaniei Democrate.

Totul părea înveselitor și colorat, dar alternanța stereotipă de păduri și orășele ne trăgea spre somn și ca să nu adormim ne-am hotărît să-l recităm pe Lorca — pe care toți îl învățaserăm pe de rost în ultimul an.

Fură spuse astfel, rînd pe rînd, bocetele — sau marele bocet — scris la moartea lui Ignacio Sanchez Mejias, apoi „La casada infiel"*****, atît în spaniolește, cît și în românește, în versiunea lui Miron Radu Paraschivescu. Și se înșiruiră cam ciuntite și șchioape, dar interpretate cu căldură, romanceros și canciones, saetes, llantos, cantares populares, balades, soleas și chiar siguiriyas — cu toate că nici unul dintre noi n-avea clar în minte specificul lor, dar silindu-ne ca o dată cu titlul poeziei să anunțăm și categoria ei poetică. Recitalul naiv și puțin burlesc se încheie cu acel sfîșietor și melodios „Cuba ay, Cuba" și cu micul cîntecel:

La senorita del abanico
*Va por el puente del fresco rio...*******

Olivotto îl recită pe cel din urmă, transformînd fermecătorul „s" spaniol, pierdut între vîrful limbii și spatele dinților de sus, într-un „s" țistuit, care-i făcu pe ceilalți

* Celebru palat al regilor Spaniei (n.a.).
** Am venit sa lucram cu voi (n.a.).
*** Lucram (pronunțat greșit) (n.a.).
**** Lucram (corect) (n.a.).
***** Nevasta necredincioasa (n.a.).
****** Domnișoara cu evantaiul trece pe puntea rîului limpede (n.a.)

călători să tresară speriaţi.

Tăcurăm apoi, tocmai la timp, pentru că sub noi creştea un oraş imens, străbătut de panglica unui fluviu uleios, şi mă simţii copleşit de amintiri livreşti, căci jos era Parisul. Aerogara Orly ne întîmpină cu pereţii ei transparenţi şi coborîrăm ameţiţi, spre a lua gustarea la restaurantul călătorilor. Băurăm o sticlă de rosée şi după mai puţin de jumătate de oră ne găseam din nou în avion. În urmă începură a se roti Turnul Eiffel, Domnul Invalizilor şi Sena pe care alunecau zeci de ambarcaţii cenuşii şi fumegoase.

Aţipeala era cît pe aci să ne învingă — şi ce amărîţi am fi fost dacă am fi primit adormiţi salutul oceanului! Dar stewardesa, o blondă subţire, pînă atunci convenţională, manifestă o simpatie vizibilă pentru Olivotto, atrăgîndu-i atenţia — permetez monsieur de vous annoncer* — că Atlanticul se zbate sub picioarele noastre. Italianul îi mulţumi, înclinîndu-şi capul buclat şi închizînd pe jumătate ochii săi verzi, sprîncenaţi şi îngenaţi, care tulburaseră şi pînă atunci fel de fel de blonde, mai mult sau mai puţin convenţionale. Apoi ne scutură pe fiecare — nu cu prea multă gingăşie — şi deschizînd ochii am văzut ţărmul Bretaniei.

Era nisip galben, mult nisip, şi mici pete verzui ce trebuie să fi fost tufe de mărăcini şi apoi apărură crestele valurilor risipindu-şi spuma pe ţărm. Nu m-am putut stăpîni să nu-mi amintesc cu o plăcere copilărească de oamenii nordului coborînd pe acest ţărm breton din drakkarele lor cu bordaje vopsite în roşu şi alb, şi de bătălia de la Azincourt şi de teribilul Dunkerque, contemporan cu noi. Şi mai era, în afară de astea, un cîntecel ce-mi susura în urechi şi pe care-l ţineam minte încă din clasa a cincea de liceu:

„J'aime Paimpol et sa falaise
Son église et son Grand Pardon
J'aime surtout la paimpolaise
*Qui m'attend au pays breton.“***

Dar acum nu se mai vedea nimic — nici tufele de mărăcini şi cu atît mai puţin „la paimpolaise“, despre care totdeauna mi-am închipuit că poartă o scufă olandeză cu aripioare şi un ilic de catifea neagră. Sub noi se întindea oceanul cenuşiu, încreţit de o uşoară hulă. Cîteva vase pescăreşti, minuscule, se legănau pe loc şi o navă prelungă, elegantă, uriaşă, trecu printre ele, fumegînd şi deschizînd o largă trenă de spumă. Apoi nava se topi în imensitatea cenuşie a apelor şi motoarele avionului acoperiră totul cu vîjîitul lor monoton.

...M-am trezit cînd Azorele rămăseseră mult în urmă. Dormiserăm aproape trei ore. Am luat din nou o mică gustare şi stewardesa l-a întrebat pe Olivotto dacă e italian, iar el i-a povestit cum a venit tatăl său în România ca tăietor de pădure şi a cunoscut-o pe mama lui, ţărancă din Muscel. „Charmant“, a spus stewardesa, neluîndu-şi ochii din ochii italianului şi oricine îşi putea da seama că nu se referise la povestirea auzită. Între timp Piticu discuta aprins cu Danovici şi l-am auzit spunînd „Por favor, senor, ienque trabojas?***. Danovici s-a enervat şi i-a conjugat: „Trabajamos, trabajáis...“****

Apoi avionul a căzut. A căzut pur şi simplu ca o piatră şi am simţit un gol în stomac. A bufnit săltînd pe ceva elastic, s-a repezit înainte şi iar a căzut, sec, zguduindu-se din toate încheieturile. „Des vides d'air“*****, a spus stewardesa, dar n-a apucat să-şi încheie explicaţia că am căzut din nou şi am văzut aripa din dreapta ridicîndu-se spre cer, iar pereţii de metal au pîrîit. Călătorii care dormitau liniştiţi s-au ridicat pe jumătate şi în dreptul spătarelor a apărut o duzină de capete palide, bîlbîindu-se şi întrebînd ce s-a întîmplat. Atunci ne-am prăbuşit pentru a patra oară şi numaidecît pentru a cincea oară şi fuzelajul a trosnit aşa cum trosneşte o cutie de chi-

* Daţi-mi voie, domnule, sa va anunţ (n.a.).

** Iubesc Paimpolul şi faleza sa
Biserica lui şi marea lui liturghie.
Dar o iubesc mai ales pe pempolesa
Care ma aşteapta în ţara bretona (n.a.).

*** Va rog, domnule, ce lucraţi? (pronunţat greşit) (n.a.)

**** Lucram lucraţi... (n.a.)

***** Goluri de aer (fr.) (n.a.)

brituri strînsă în palmă. Ușa dinspre cabina de comandă s-a deschis și a apărut unul dintre piloți. Era foarte bine dispus și a glumit pe socoteala celor care umpluseră pungile. S-a uitat la noi, la toți patru, și a exclamat înveselit: „Oho, les Roumains, bravo!", pentru că ne țineam bine, silindu-ne să părem indiferenți; ne-a spus că am intrat într-un lanț de goluri de aer datorită alizeului ce se deplasează deasupra curentului ecuatorial de nord. Noi eram aproape de limita celor două oceane — cel aerian și cel acvatic — străbătute ambele în aceste locuri de cîte un fluviu de aer cald și apă caldă. Și de abia acum pătrundem în fluviul de aer. Își încheie cozeria cu un zîmbet, ne salută și în clipa aceea avionul căzu atît de mult, încît mi-am pierdut respirația. Urmă un trosnet înfricoșător și lămpile se stinseră. Prin ferestre, în ciuda orei timpurii, pătrunse o lumină cenușie, murdară și o rafală de vînt ne izbi din coastă. Călătorii săriră în picioare, țipînd, și o femeie leșină, culcîndu-se încet pe covorul dintre scaune. Pilotul se repezi și o ridică, ajutat de stewardesă, continuînd să vorbească pe cît putea de calm și liniștitor.

— Și acum? mă întrebă Olivotto, zîmbind.

Încerca să-mi dea curaj, dar era alb ca varul și înghițea mereu în sec.

— Acum... Acum... am mormăit prostește. Acum...

Mîinile îmi erau reci și nu le puteam stăpîni tremurul și într-o frîntură de clipă mi-am amintit tot ce mi se întîmplase în ziua dinaintea plecării. Toate mi se perindau cu repeziciune pe dinaintea ochilor și căutam să le alung din minte ca să nu mă gîndesc la nimic, la nimic, la nimic. Cred că șopteam chiar: „nimic... nimic, nimic", pentru că italianul s-a răstit la mine: „Nu mai mormăi", și am tăcut.

— Vom ateriza la Ponce, capitala Insulei Puerto-Rico — spuse pilotul care dispăruse pentru o clipă în cabina de comandă. Liniștit și surîzător, urmă prin a ne vorbi de așezarea insulei, populația și economia ei și adăugă că ne vom continua călătoria spre Veracruz cu „Regina Maab", bineînțeles numai cei care se grăbeau. Ceilalți aveau să plece peste o zi — cel mult două — cu același avion. Ne garantă că marea era liniștită, dar faptul că spusese „o zi, cel mult două cu același avion" sperie pe toată lumea. Însemna că aparatul avea nevoie de reparații serioase sau că vremea se anunța proastă pentru zbor, căci altfel nu se putea întîrzia cu patruzeci și opt de ore o cursă transoceanică.

N-am avut vreme să-mi urmez presupunerile căci pe neașteptate se făcu lumină. Zburasem pînă atunci la mică înălțime pentru a evita golurile de aer și perdeaua de nori ne acoperise soarele. Acum norii se risipeau și cabina se umplu de o strălucire galbenă-aurie. Avionul se înclină pe o parte, descriind un arc larg, jos apărură case albe, stînci, un aerodrom aproape pitic și mai departe oceanul. Eram la Ponce.

De la aerodrom în port nu făcuserăm mai mult de jumătate de oră, refuzînd să ne urcăm în autobuzul ce ne aștepta. Voiam să simțim pămînt sub picioare și să îngăduim bietelor noastre măruntaie să-și reia locurile pe care le ocupaseră dintotdeauna. Palizi, tăcuți, ne înșiram unul în spatele altuia și pentru că ceilalți se grăbeau, temîndu-se că o să pierdem vaporul, am rămas în urmă singur. Aproape de centru un bătrîn uscățiv, îmbrăcat într-o flanelă marinărească, ruptă, se apropie de mine cerîndu-mi țigări. Aflînd că sînt „latino", se oferise să mă conducă spre port, arătîndu-mi din mers frumusețile orașului Ponce, mîndria insulei. Și iată că, după ce-mi luasem rămas bun de la don Esteban, mă aflam pe punte, mort de oboseală, cu urechile pline încă de vîjîitul avionului și neputînd să înțeleg toate cele întîmplate în ultimele paisprezece ore.

...Soarele asfințea ascunzîndu-se în spatele orașului cățărat pe stînci, vegheat de două bastioane părăsite și de cîteva clădiri moderne cu ferestre largi și balcoane colorate. Totul era foarte frumos și îmi părea bine că pot să răsuflu și să-mi adun impresiile ce se năpustiseră asupra mea începînd cu zorile, dar îmi dădeam seama că tot încărcînd lăzi și saci „Regina Maab" o să plece de abia la miezul nopții. Asta înseamnă că-l alergasem degeaba pe don Esteban care voise să-mi arate orașul și că, pe de altă parte, aveam să ocolim jumătate din Insula Haiti în timpul nopții, nevăzînd

nimic din ea. Înjurîndu-l în gînd pe căpitan, m-am aplecat peste parapetul vasului să privesc peştitorii ce şerpuiau după firimituri.

— Parcă n-a mai văzut marea niciodată americanul ăsta lung — spuse unul dintre puştii îmbrăcaţi cu tricouri roşii şi galbene. Ia uite-l cum se holbează după peşti.

— Am mai văzut marea — am spus, întorcîndu-mă — şi nu sînt american. Toţi patru sîntem români. Rumanos, latinos.

Puştii săriră în picioare şi figurile lor negricioase, brăzdate de cicatrice, se luminară. Discutară între ei cu o repeziciune uimitoare, apoi cel mai răsărit şi care părea să-i conducă se apropie de mine şi-mi întinse mîna. Avea degetele pătate de tutun şi cearcăne mari, negre, dar zîmbea cu toată gura. Cînd Olivotto se ridică şi se apropie de noi, puştiul porni să rîdă chiar, căci italianul înalt de un metru şi optzeci şi cinci, mlădios, ars de soare şi îmbrăcat cu o flanelă albastră părea cel mai autentic portorican.

— Şi dînsul? întrebă puştiul. Latino? Rumano? Mexicano?

— Rumano.

— Habla espaniol*? îl întrebă.

— Si, hablo — răspunse acesta, arătînd prin semne că ştia foarte puţin, atît cît încăpea între degetele gros şi arătător apropiate.

Puştiul rîse din nou şi întrebă dacă avem ceva de vînzare. N-aveam nimic şi asta l-a dezamăgit. Cei care-l însoţeau şi care se apropiaseră să audă ce discutăm făcură un gest de lehamite şi se întoarseră la locurile lor. Dar cel cu care intrasem în vorbă rămase pe loc şi Olivotto îl apucă de ceafă în semn de simpatie şi-l ridică în aer ca pe un pisoi.

— Oho! exclamă puştiul, pipăind muşchii italianului. Tarzan!

— Dar asta ce mai e? întrebă italianul, ciocănindu-i catarama centurii. Era o placă metalică înfăţişînd două pistoale încrucişate, vechi şi roase de vreme.

— Pistolas — spuse puştiul. De la mama... mio madre.

— Mama ta e portoricană?

— Noo! se apără el jignit. Madre e din Valencia. Tata e portorican. Metiso.

— Şi mama? Cum de a venit aici?

— A fugit de la Franco. Acum douăzeci şi cinci de ani.

— De la Franco? Atunci tu nu-l iubeşti pe Franco?

— Îhh! şuieră gutural băiatul şi-şi lipi palma de pistoalele zugrăvite pe cataramă.

— Nici noi nu-l iubim — spuse italianul.

— Îhh! şuieră din nou băiatul şi apucînd un gîtlej imaginar îl răsuci cu sete, blestemînd...

— Foarte bine! l-am încurajat, Muy bien, amigo.

Ne strînserăm mîna, scuturîndu-ne-o cu entuziasm ca şi cum ne-am fi întîlnit la un congres al tineretului şi nu în portul Ponce, pe o navă „vagabondă". Ceilalţi puşti, care nu ne scăpaseră din ochi, căpătaseră nişte figuri dispreţuitoare, dar şeful lor părea să nu-i bage în seamă ca şi cum ar fi fost nişte saci stivuiţi în spatele lui. Ne mai măsură o dată din cap pînă în picioare şi-şi aruncă din nou mîna în mîna italianului.

— Narincho — spuse. Amigo.

— Leonida — se recomandă italianul. Amigo.

— Radu — am spus pe cît puteam de solemn. Amigo.

Băiatul îşi muşcă buzele, gîndindu-se la ceva, apoi îşi afundă braţul pînă la cot în buzunar şi scoţînd două discuri rotunde ni le întinse. Erau un fel de paftale cafenii, groase, aproape pătrate şi cu marginile rotunjite. Pe o faţă erau netede şi pe alta chenăruite.

— Tortuga** — spuse Narincho.

Italianul cîntări paftalele în palmă cu un aer întrebător şi atunci băiatul se lăsă în patru labe şi porni să înainteze greoi, mişcîndu-şi capul într-o parte şi alta. Îşi bătu

* Vorbeşti spaniola? (n.a.)
** Broască ţestoasă (n.a.).

spinarea ca și cum ar fi vrut să ne arate că e încărcat cu ceva și Olivotto izbucni în rîs și săltîndu-l pe jos îl așeză în picioare.

— Caretul — spuse el. Chelaria imbricata. Broasca țestoasă marină din a cărei carapace se obțin plăcile de baga. Bagaua aceea galbenă, translucidă, cu vinișoare fine, din care se fac lulelele, pieptenii, nasturii... Dar de unde o ai? Ai fost la pescuit de caret? Caretos?

Întîmplător, de astă dată, particula „os" se potrivea bine...

— Si, senior.

Și Narincho se apucă cu degetele de nas și, lăsîndu-și capul în jos, „înotă" cu mîna rămasă liberă. Era cufundător, deci.

— Și perle? am întrebat. Perlas?

— Si, senior.

— Acolo, lîngă Bahamas?

— Bahamas, Bahamas, Andros, Abaco, Long, Cat, Inagua.

— Și ai pescuit lîngă toate insulele astea?!

— Si, si.

— Oho, bravo! îl felicită italianul. E o meserie grea. Și cîți ani ai?

— Șaisprezece, senior.

— Ești voinic, Narincho. Mușchi, da, da.

Și italianul ciocăni bicepșii băiatului. Îl lovi cu pumnul închis în umăr, îi îndoi ceafa, făcînd totul cu îndemînarea unui vechi negustor de sclavi. Însoțitorii lui Narincho săriră de la locurile lor și ne înconjurară, privindu-ne curioși, fără să scoată o vorbă.

— Să vă arătăm o luptă cu cuțitele, senior? întrebă Narincho.

— Duos dollares — mormăi unul dintre băieți.

Narincho îl lovi peste gură cu muchia palmei, fără să se întoarcă, și celălalt fu cît pe aci să cadă. Încercă să spună ceva, dar Narincho îl mai lovi o dată, de astă dată cu piciorul. Mormăi apoi printre dinți și băieții se depărtară unul de altul, formînd un cerc cu un diametru de patru metri.

— Oprește-i! mormăi Piticu, care ne privise tăcut pînă atunci. Cum dracu' ești de acord cu sălbăticia asta? Jucați-vă altfel — le spuse băieților, în spaniolă.

Narincho îl măsură de sus pînă jos disprețuitor și-mi șopti:

— Mujeres.

— Nu-i deloc femeie — am spus. Cînd era ca tine a stat închis la poliție și l-au bătut să-și denunțe tovarășii. Un an de zile l-au bătut și n-a spus nimic.

— Ooh! exclamă Narincho, măsurîndu-l pe Piticu de la pantofii ascuțiți pînă la obrazul smead, rasat, de o linie clasică. Ooh! repetă în semn de scuză și cu același gest neașteptat, ca de lovitură, își aruncă mîna într-a lui, spunînd ferm, copilărește: Amigo!

— Amigo! încuviință Piticu, zîmbindu-i, și ochii săi căprui și visători se umplură de zîmbete. Dar pentru ce... per que... asta... cuchillo*... ah? Pentru ce să vă bateți... Ah? Păcat!

— Nu ne batem cu adevărat — spuse Narincho. Trebuie numai puțin curaj. Ehé... ohé!

Sări în mijlocul cercului și cufundîndu-și mîna în buzunarul de unde scosese paftaua de baga făcu să apară un cuțit pe care-l deschise dintr-o apăsare. Era un șiș cu mîner gălbui și cu lama lungă de cel puțin cincisprezece centimetri, bun de tăiat carne la măcelărie. Îl aruncă în aer, îl prinse din nou și, tupilîndu-se pe vine, își lipi palma stîngă de punte cu degetele rășchirate. Înfipse apoi lama între degete, dînd drumul cuțitului cu dreapta cam de la înălțimea capului, și făcu aceasta din ce în ce mai repede, înlocuind scăparea șișului cu aruncarea lui. Apoi sări în picioare și bătu din palme. Un alt puști, bondoc și cu nasul lătăreț, un fel de negrișor-mongol, se repezi alături de el și, scotocind în buzunar cu o iuțeală de scamator, scoase un cuțit

* Cuțit (n.a.).

mai mic decît primul, dar cu lama curbată, fioroasă.

— Ohé! strigă Narincho și ca un singur om ceilalți scandară, gutural:

Mirlinton mirlitet
Mirlinton ribon ribet
Mirlitet mirlito
Mirlinton ribon ribo.

Cuvintele sunau ca o incantație și ca o bătaie de tobă și ei le pronunțau sacadat, gîfîind, din adîncul pieptului, cu patima unor halucinați. Și mi se păru că mai auzisem undeva, demult, versurile acestea sau poate le văzusem scrise. Narincho bătu tactul acestui recitativ straniu cu călcîiul, apropiindu-se de adversarul său. Umbla încovoiat, ținînd cuțitul cu vîrful în sus, aproape fără să-i cuprindă bine plăselele. Celălalt se retrăgea din fața lui, lovind puntea în același ritm și legănîndu-și pumnalul.

— Hé! strigă Narincho, destinzîndu-se ca o pisică.

— No! urlă celălalt, aruncîndu-se pe o parte.

— Hé, hé! strigă din nou Narincho, împungînd aerul de două ori sub pîntecele celuilalt care țipă: Si! Își repezi apoi cuțitul cu vîrful în jos și-i tăie cămașa dedesubtului umărului stîng șuierînd: Hé. Și corul scandă mai repede versurile care-mi păreau cunoscute:

Mirlinton mirlitet
Mirlinton ribon ribet
Mirlitet mirlito
Mirlinton ribon ribo.

Narincho jonglă cu cuțitul din nou, trecîndu-și-l din mîna dreaptă în cea stîngă, iar celălalt se apără cu antebrațul, împungînd pe dedesubt. Apoi l-am văzut pe Narincho căzînd pe o parte, cu picioarele în foarfece, și în aceeași clipă reteză cureaua adversarului ai cărui pantaloni se desprinseră de șolduri și căzură.

— Hé! strigă Narincho.

— Si! răspunde celălalt, prinzîndu-și brăcinarii ce-i alunecau. Cercul coriștilor se sparse și cu toții îi înconjurară pe cei doi protagoniști, vorbind cu o iuțeală ce ar fi făcut să pălească de emoție două cumetre napolitane.

— Înfiorător! șopti Piticu, clătinînd din cap.

— Ce spuneți, senior? întrebă Narincho, al cărui piept se zbătea. A fost bine?

— Foarte bine! încuviință Leonida. Sînteți doi băieți... băieți... viteji...

Îi înșfăcă de subsuoară și opintindu-se îi înălță pînă deasupra capului, izbindu-i unul de altul.

— Si, si! țipară amîndoi admirativ.

— E înfiorător, într-adevăr — am spus. Să-ți verși mațele pentru doi dolari! Mîine ar putea să greșească!

— Aici nu e voie să greșești — spuse Piticu. Și acum scoateți bani, domnilor. Dînșii ne-au închinat lupta, însă, la urma urmei, asta e meseria lor. Să le dăruim ceva.

Am început să ne căutăm prin buzunare, dar Olivotto ne-o și luase înainte. Își scoase ceasul de la mînă și i-l prinse lui Narincho.

— Oh, no, senior! se feri acesta și-i dădu ceasul înapoi.

— Ei, fir-ar al dracului! înjură italianul. Ia-l! E al tău. Și adăugă pe românește: E prea mic. Am să-mi cumpăr altul. Ca pentru pumnul meu.

Narincho pipăi „Pobeda“ cu grijă, o duse la ureche și apucînd mîna italianului și-o lipi de obraz.

— Mă, pramatie, uscătură! mormăi italianul emoționat. Ați văzut ce fel de panteră e? Numai oase, mușchi și tendoane.

Zîmbeam la vederea italianului ce-l mîngîia pe Narincho pe obraz, ca și cum portoricanul n-ar fi fost un băiat voinic și bătăios, ci un copil cerînd alintări. Dar cine îl cunoștea pe Olivotto și-l văzuse însoțit totdeauna de o droaie de puști, fermecați de forța și căldura lui, nu se putea mira.

E drept, Narincho era cam mare — un adevărat flăcău —, dar spontaneitatea lui meridională, simplitatea copilărească îl cîștigaseră pe Olivotto. Pe de altă parte, îmi

dădeam seama că Narincho nu i-ar fi îngăduit italianului să-l trateze ca pe un ţînc sau ca pe o fetiţă dacă n-ar fi fost copleşit de forţa şi de generozitatea sa.

Efuziunea noilor prieteni fu întreruptă de apariţia uneia dintre dansatoare care, făcîndu-şi loc printre privitori, se opri în faţa băiatului, îl sărută pe amîndoi obrajii şi desfăcînd o mică pungă verzuie scoase din ea două monede de argint şi i le dădu.

— Oh, e prea mult, seniorita! exclamă Narincho, refuzînd banii. E prea mult, după ce m-aţi sărutat — repetă, privind-o drept în ochi cu neruşinare şi oprindu-şi privirea pe sînii ei gata să izbucnească din corsajul decoltat.

— E prea puţin — spuse ea înfocată. Pentru un băiat ca tine... Haide, nu mă jigni, nu trebuie să jigneşti femeile! Eşti doar bărbat şi în curînd o să fii un bărbat şi jumătate.

Narincho îi sărută mîna şi dădu drumul banilor în buzunar, ca într-un sac. Dansatoarea surîse, descoperind o dantură strălucitoare şi, dîndu-şi capul pe spate, îl privi ţintă pe Olivotto, cu ochii larg deschişi. Italianul zîmbi amuzat şi binevoitor, aşa cum făcea totdeauna cînd femeile îl cercetau cu prea mare atenţie, şi clipi din ochi copilăreşte.

— Gringo? întrebă ea provocator. Sau texano?

— Nu sînt texano — răspunse Olivotto, ce începuse să înveţe lecţia. Sînt rumano, latino. Sîntem români toţi patru şi ne închinăm în faţa celei mai frumoase femei din Antile.

— Oh, dar felul în care vorbeşti aduce a politeţe catalană! Nu eşti român, eşti catalan!

— Ba sînt român, seniorita, puţin italian, e drept, dinspre tată, dar încolo ţăran curat din Muscel.

— Campesino*?

— Si, campesino.

— Oh, campesino! Şi eu sînt ţărancă, fiică de ţărani din Chola. Dar pe afiş din Pilar-Reyna**!

— Şi vă întoarceţi acasă?

— Oh, nu. Plecăm la Veracruz. Vom dansa în barul cel mai elegant al litoralului. Acum e goală — adăugă scoţînd din sîn punga verzuie. Dar la întoarcere va fi plină cu aur. La revedere, seniores!

Ne salută aplecîndu-şi uşor capul şi, aruncînd fiecăruia o ocheadă, se îndepărtă. Nu mai văzusem de aproape ochii unei creole şi m-a izbit irisul negru scînteind în mijlocul pupilei gălbui.

— Mde! murmură italianul şi Narincho, auzindu-l, izbucni în rîs.

Creola păşea cu grijă printre cuferele de pe punte, ridicîndu-şi parcă puţin prea sus fusta roşie, largă, în formă de clopot. Talia ei subţire, bine strînsă într-o bluză neagră, se legăna deasupra şoldurilor învelite în roşu şi picioarele pline, bronzate, musculoase se mişcau provocător şi felin.

— Frumoasă! suspină Piticu serios, ca şi cum ar fi mărturisit un păcat. E frumoasă. Şi cînd se uită la tine...

— Mai bine frumos, tînăr şi sănătos decît urît, bătrîn şi bolnav — spuse rar Danovici, care nu scosese o vorbă de cînd ne urcaserăm pe vas.

Alături de formula „Vă urez una dintre cele mai plăcute nopţi!", spusă seară de seară şi tuturor, şi de locuţiunea „Te salut, bătrîne şef de trib!", emisă în orice ocazie — comentariul făcut de Danovici epuiza patrimoniul său umoristic, pe care-l repeta cu încăpăţînare oriunde şi oricui. Cu toate că jurasem să nu mă cert cu el în tot cursul călătoriei, am simţit cum mă învăluie în aburul său de plictiseală acră şi am mormăit:

— Te rog, caută şi altceva.

Danovici îşi întoarse încetişor spre mine capul său negricios, cu nasul mare şi buze subţiri, şi şopti:

---

* Ţăran? (sp.) (n.a.).
** Pilar-regina (n.a.).

— Mă iertați că nu ajung la înălțimea cerințelor dumneavoastră. Nu toți au umor spontan.

— Du-te dracului! am spus, grosolan, înciudat că-mi tulburase imaginea frumoasei creole.

— Terminați! se răsti Piticu.

Am ridicat amîndoi din umeri și ne-am întors privirile către mal, de unde se auzise un răget cumplit.

Atîrnînd în lanțuri la capătul bigii, o cușcă zăbrelită trecea peste bordajul vasului. Cînd ajunse la cîțiva metri de noi, am putut deosebi blana galbenă, crestată cu negru, și țeasta rotundă cu urechi ascuțite a unui tigru de Bengal. În urma lui, în altă cușcă, mult mai mică, străluceau ochii unei păsări, chircită pe podeaua de zăbrele și cu aripile larg desfășurate, iar după ea biga purtă o ladă enormă închizînd o cuvă de sticlă.

Făcîndu-ne loc printre cei ce se îmbulzeau în jurul animalelor, ne-am apropiat de ultima ladă abia lăsată pe punte. Între scîndurile groase de lemn, pe un strat de iarbă de mare, odihnea un acvariu lung pe patru metri, larg de doi și înalt de un metru și jumătate, plin cu apă. Un pește negricios se clătina înăuntrul lui, alene, ca o bîrnă groasă lăsată în voia valurilor.

— Rechin?! am exclamat uimit.

— Delfin — mă îndreptă Olivotto. Nu-i vezi aripioara triunghiulară? E numai grăsime.

Ne lăsarăm pe vine pentru a-l privi în voie, dar un strigăt ne făcu să întoarcem capul. Printre călătorii ce se dăduseră deoparte, vorbind cu aprindere și rîzînd tare, înainta spre noi, agale, un elefant indian, ciulindu-și urechile. Pe fruntea lui bombată și musculoasă atîrna o broderie aurie, cu ciucuri, iar pe o parte și de alta a spinării îi spînzurau două coșuri adînci, împletite, din care apăreau două capete negricioase, botoase, acoperite de pălării cu borul mare. Înainte de a pricepe despre ce e vorba, pălăriile se săltară în chip de salut și soarele lumină două figuri de cimpanzei.

— Ohoho, salută, bravo! strigă cineva.

— Dă-i o banană!

— Trage-l de picior!

— E frumos ca dracul, diavolul!

— Și are și mănuși, ticălosul!

Într-adevăr, cimpanzeul purta mănuși albe „glacé", iar pălăria era un joben strălucitor, cu panglică îngustă.

— Sari mai sus! strigă cineva. Scoate-i jobenul.

Puștiul bondoc ce se luptase cu Narincho se urcă pe umerii celorlalți și întinse mîna după una din maimuțe. În aceeași clipă, trompa elefantului biciu aerul și, apucîndu-l pe băiat de mijloc, îl răsuci prin aer, ținîndu-l nemișcat deasupra capetelor mulțimii.

— Îl ucide! țipă una din dansatoare.

— Ajutor!

— Santa Maria din Olmedo!

— Santa Luiza de Tornados!

— Ajutor!

Femeile porniră să țipe toate o dată, lumea se trase înapoi, numai grupul de portoricani, împreună cu Narincho, rămase în apropierea elefantului, întinzînd în sus mîinile neputincioase. Cimpanzeul speriat se ghemui în cușcă și începu să scuipe cu furie, mîrîind.

— Ce porcărie mai e și asta! înjură Piticu. Fiarele umblă fără stăpîn?

— Nu-i face nimic — șopti Olivotto. Îl ține cu grijă. Dar nu-și dă seama că l-a răsucit cu capul în jos.

Făcu un pas înainte, cu mîinile în șolduri, și șuieră în spaniolă:
— Lasă-l!... Pune-l jos!... Dă-i drumul!...
— Dă-i drumul! strigară cîteva dintre dansatoare, dar ceilalți călători țistuiră, temîndu-se ca animalul să nu se irite, și pe punte se așternu o liniște de moarte.
— Lasă-l jos! continuă italianul, vorbind domol.
Pocni apoi din degete și susură cîteva cuvinte bizare, guturale:
— Sangh... sangh... sangh...
Urechile mici ale elefantului se ciuliră ușor și trompa începu să coboare.
— Sangh... sangh... sangh... continuă să repete Olivotto, din adîncul pieptului, ca și cum ar fi tușit. Sangh... sangh...
Inelul trompei se desprinse dimprejurul șoldurilor portoricanului și acesta căzu în patru labe pe punte. Rămase o clipă năuc, apoi țîșni în mijlocul celorlalți băieți, care izbucniră într-un strigăt de triumf și porniră să vorbească atît de repede, încît n-am putut înțelege nimic. Dar toți îl băteau pe Olivotto pe spate, îi scuturau mîinile și ochii lor cafenii străluceau de admirație nețărmurită. Pînă și negustorii, care se ținuseră deoparte pînă atunci, se apropiară de noi, mulțumindu-ne în cuvinte alese, iar preoții tuciurii, rîzînd cu gura plină pînă la urechi, îl înecară pe italian într-un potop de înțelepciuni bisericești asezonate în sos latin. Ultima care-l felicită fu dansatoarea, dar îl privi în așa fel încît italianul roși și răspunse în cel mai curat dialect muscelean. Apoi, nemaiștiind cum să se descurce, o strînse la piept ca pe un copil și o sărută pe păr.
Momentul suprem al acestui prinos de recunoștință adus italianului fu urletul sirenei vaporului. „Regina Maab", înduioșată de cele văzute, se hotărîse, în sfîrșit, să plece, cu o întîrziere de patru ore. Pe mal porniră să fluture pălăriile de pai de orez și eșarfele colorate, în vreme ce pe punte mateloții înjurau, îndesînd ultimii saci în cală, spre a o putea închide. Ne-am scos cu toții aparatele de fotografiat și atît Piticu, Olivotto și cu mine, ca amatori, cît și Danovici, ca specialist, fotografiarăm portul Ponce și orașul urcînd în trepte către vechile bastioane cenușii ca și stîncile pe care fuseseră clădite.

— Dar de unde știa ce să-i spună? A fost dresor?
Puntea cargoului era plină de lume și în apropierea careului se dansa sub lumina lampioanelor. Pe teugă însă, chiar în vîrful provei, era întuneric și liniște.
— N-a fost dresor, seniorita. Dar e inginer specialist în animale. A lucrat mult cu ele.
— Și cu elefanți?
— Nu cred. Dar a stat o vreme la Grădina Zoologică, apoi la circ. A scris o lucrare despre reflexele mamiferelor.
— Reflexele?...
— Nu știu cum se spune „reflexe" pe spaniolă, de aceea spun „reflexes". Cînd animalul vede hrana și se repede la ea, înseamnă că are un reflex. Și cînd omul se frige și-și trage mîna e tot un reflex
— Aha... Și despre asta se scrie în cărți?
— Foarte multe.
— Dar putea să fie și dresor și vînător pentru că nu i-e frică de nimic! Are nevastă?
— Mi se pare că da.
— Que tonteria!*
— Per que „tonteria"?**
— Un băiat ca el găsește neveste oriunde! De ce s-a însurat?
— O iubea.
— Și e frumoasă?

* Ce prostie! (n.a.).
** De ce „prostie"? (n.a.).

— E blondă.
— Lapte. Lapte fiert. Blondele nu sînt femei.
— Ba sînt.
— Chola, satul meu, e aproape de Tenochtitlan. Noi știm riturile dragostei de două mii de ani. Uită-te la mine. Ai văzut ce fel de ochi am? Femeile de la voi n-au ochi dintr-ăștia, nu-i așa? Și nici nu ne-ai văzut dansînd!
— De ce nu dansezi acum? Ai muzică.
— Nu dansurile astea. Dansurile noastre. Avem o centură de pietre strălucitoare și două carapace mici pentru sîni. Dansăm goale, numai cu centura și cu cele două carapace de aramă. Uite cum ne mișcăm... Spune, blondele știu să danseze așa?
— Cred că da.
— Minți! Iartă-mă... Nici nu te cunosc bine... Dar prietenul tău de ce doarme?
— E obosit. Călătorim de douăzeci și patru de ore. E cam mult.
— Și o visează acum pe dînsa?
— S-ar putea s-o viseze. El visează tot ce vrea fiindcă e bun.
— Și tu?
— Eu nu.
— Ia să mă uit bine la tine... Ai ochi albaștri?
— Nu.
— Dar cum sînt?
— Cenușii.
— Și-ți miști nările tot timpul... Cred că și tu ești bun, dar nu știi să te stăpînești, nu-i așa?
— Da. Nu prea știu să mă stăpînesc.
— Și tu ești de ăsta, cu animalele?
— Nu, eu sînt inginer de ape.
— Faci vapoare?
— Nu. Uzine care dau lumină cu ajutorul apei. Dar numai o părticică din ele.
— E o meserie frumoasă. Și celălalt, ăla mărunt, brunet, cu figură de spaniol?
— E doctor... medic.
— Taie burta?
— Nuuu... E medic pentru asta... la cap...
— Nu te mai ciocăni că o să te doară. Am înțeles. E medic de nebuni, nu?
— Și de nebuni. Știe să și hipnotizeze.
— Oho! Am văzut că-i strălucesc ochii. Are un cap foarte frumos!
— Și deștept.
— Și celălalt, care tace?
— E fotograf și face filme.
— Regizor?
— Nu, operator. Așa se spune în spaniolă „operator"?
— Da. Așa. Și eu am jucat într-un film. Am dansat vechi dansuri mexicane, într-o mantie cu pene așa cum purtau odinioară aztecii. Levita plumada*. Și dînsul e prieten cu voi, operatorul?
— Da.
— E un om rău... De ce rîzi?
— Pentru că abia l-ai cunoscut. De unde știi că e rău?
— Așa, știu. Toate femeile știu dacă un bărbat e bun sau rău. Pînă și blondele știu. Uite, italianul e bun și cald ca Soarele, și puternic, și-i plac copiii. Iar doctorul acela mic e înțelept, și serios, și bun. Și tu ești bun, dar te repezi și faci prostii. Dar dînsul e rău, e invidios și cu buze subțiri... Haide, nu mai rîde, că mă supăr... Lumea se uită la noi și tu rîzi și bați din palme. Ce fel de politețe e asta?
— Dacă îți dai părerea despre oameni pe care îi vezi pentru prima oară! Și spui totul, așa, fără să clipești! Poți să te mai înșeli cîteodată, nu?

* Mantie cu pene (n.a.).

— Nu... Cît o să rămîneți la Mexico?
— Un an.
— Un an! O să stea un an fără nevastă?!
— O să stea. Alții au stat și mai mult.
— Cine? Călugării poate?
— Călugării. Și alții.
— Hm... Curios... Știi să dansezi?
— Știu. Dar mi-e rușine să dansez cu tine. Tu ești artistă și eu mă împiedic.
— Eh, lasă mofturile! Fă cîțiva pași... Haide, îți cînt eu... Ta... ta... ta... ta... ta... ta-ta. Stai drept. Te rog, dansează puțin. Haide, că aici nu te vede nimeni... Oh, muy bien... Muy... muy bien... Ești înalt și slab și știi să te miști! Mi-am dat seama de la început că faci mofturi... Ei, la lumină îți plac? Da? Atunci să începem cu un tango. E bun pentru început... Invită-mă... Și acum ține-mă strîns și dansează...
— Muy bien... muy bien...
— ...
— Nu ești prea frumos, dar ești slab și cald, ca un motan fără stăpîn. Și la voi se văd stelele ca la noi?
— Nu chiar. Aici încep să apară constelațiile sudului.
— Și tu chiar n-ai pe nimeni?
— N-am.
— Să nu mă înșeli! Peste cîteva zile ajungeți la Mexico, și n-o să ne mai vedem niciodată! Așa că spune drept!
— Spun drept, n-am pe nimeni.
— Hm... De ce nu te-ai însurat?
— Crezi că ăștia urîți trebuie numaidecît să se însoare? De Olivotto ai rîs tocmai fiindcă are nevastă.
— Parcă nu știi cum sînt femeile! Ba spun așa, ba așa... Și tu nu ești urît, ai ochi cenușii, gură frumoasă și mare... Dar nu ești frumosul frumoșilor, așa, ca să se oprească femeile în loc... Nu te supăra...
— Nu mă supăr de loc. E foarte adevărat ce spui.
— De altfel, mie nu mi-au plăcut niciodată bărbații frumoși!
— Ți-au plăcut cei inteligenți și buni, nu?
— Și să fie bărbați.
— De la Marea Neagră și pînă la Marea Caraibilor, seniorita, toate femeile spun că preferă bărbații buni și deștepți... Dar cum văd un bărbat frumos le piere răsuflarea și uită să-l întrebe dacă e bun sau nu. Întîmplător, Olivotto e și frumos și bun. E un băiat nemaipomenit și eu îl iubesc ca pe fratele meu. Am fost mult timp împreună și, totdeauna, cum îl vedeau, femeile începeau să suspine, să rîdă și să-și arate picioarele.
— Ha-ha-ha... Ai puțină dreptate. Recunoaște totuși că sînt puține femei care să-și aleagă bărbatul după picioare! Pe cînd bărbații... Nu-i așa că nu ți-ar place niciodată o femeie urîtă?
— Nu mi-ar place niciodată o femeie care să nu aibă corp frumos.
— Și al meu cum e?
— Sumamente hermoso!* Așa se spune, nu? E viu și cald, și cere să fie mîngîiat și sărutat, mereu, mereu, și mîngîiat din nou, și sărutat, și luat în brațe, și sărutat, și mîngîiat, și...
— Oho... Oprește-te!
— Și mîngîiat, și sărutat, și...
— Taci. Îți țin gura închisă pînă te hotărăști să taci. Nu știi spaniolește, dar ai și învățat cum să sucești capul femeilor. Nu-mi mușca degetele! Stai cuminte. Ssst! Vine cineva...
— N-aud pe nimeni.
— Uite-l.

*

(Continuare în numărul viitor)

* Foarte frumos (n.a.).

TEST DE PERSPICACITATE

RELAȚII INTERGALACTICE

Cu multe milenii în urmă, la începutul erei dialogului între civilizațiile cosmosului, locuitorii planetei „X" au recepționat o serie de cinci semnale din direcții diferite, succedate atît de rapid, încît unul se suprapunea peste cel anterior, interferîndu-se. Oricum, vina a fost a ordinatoarelor de decodificare. Ele au fragmentat și răvășit informațiile, spre marele necaz al cercetătorilor. Astfel, se știau, la un moment dat, următoarele:

– Civilizația care locuia în vid lucra îndeosebi la cartografierea hiperspațiului;

– Creaturile ce viețuiau în mediu plasmatic consumau energie nucleară;

– Ființele care trăiau în mediu gazos erau imobile;

– Civilizația care viețuia într-un mediu solid emitea din direcția unei găuri negre;

– Semnalul venit dinspre quasar a urmat exact după cel detectat din alt univers;

– Al treilea mesaj dezvăluia că transmițătorii lui se deplasează folosind nodurile gravifice;

– Ultimul mesaj l-au trimis cei din mediul lichid. El a interferat cu penultimul mesaj sosit din direcția piticei albe;

– Semnalele celor din mediul solid au interferat cu al celor care se hrăneau cu radiații cosmice;

– Transmisia dinspre gigantica stea roșie arăta că autorii ei se mîncau unii pe alții, iar a celor ce consumau radiații cosmice a interferat cu mesajul creatorilor care dormeau mai tot timpul;

– Semnalul antropofagilor a interferat cu al celor ce obișnuiau îndeosebi să filozofeze;

– Cei care nu se hrăneau cu nimic se deplasau foarte ciudat;

– Ființele consumatoare de antimaterie colecționau particule elementare;

– Creaturile care emiteau dinspre quasar se deplasau prin teleportare.

Bun! Calculatorul a afișat „abandon du travail" tocmai cînd trebuia să afle în ce mediu trăiau ființele care se deplasau prin rostogolire, precum și cele care mureau de plictiseală.

Poate îl ajutați dumneavoastră!

DORU TĂTAR

Filmul SF — un avertisment?

DEZLEGAREA JOCULUI PUBLICAT ÎN NR. 475

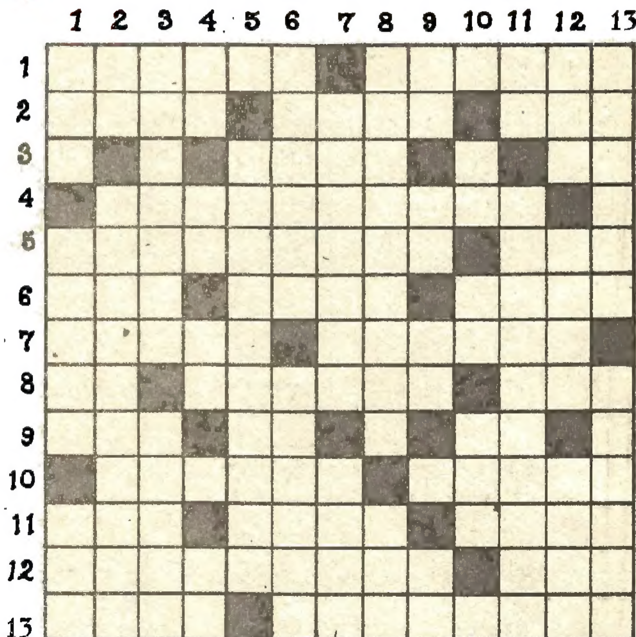
1) SUPERMAN — FM; 2) OMICRON — ORAS; 3) LANG NEUMANN; 4) ANI — ASTRONOM; 5) RI — ALTAI — KS; 6) I — AMOR — APE — M; 7) STEA — ICS — NEA; 8) RAZA — AAES — I; 9) PI — OCOL — ATOM; 10) ATLANTIS — ELU; 11) CIINE — CARIAT; 12 EU — EEE — HONDA.

REBUS

GENETICA

ORIZONTAL: 1. Mesaj genetic... care și-a terminat misiunea — Proteina care intervine sau controlează reacțiile chimice care au loc în organismele vii, fără a fi folosită în aceste reacții. 2. Neam — Culme muntoasă în Italia — Reședință (reg.). 3. Rîu în Argentina — Titus Olariu. 4. Zone specifice în moleculele de ARN — solubil la nivelul cărora se realizează atașarea de moleculele de ARN-mesager. 5. Intră în structura de bază a oricărei proteine — Al nouălea (reg.). 6. Provincie suedeză — Pisc în Cehoslovacia — Povață. 7. Animale nordice — A demonstrat că replicarea cromozomilor este semiconservativă. 8. Litiu — A opri sinteza unei proteine — Creangă. 9. Aur (înv.) — Tantal — Elena Micu. 10. A face o dezvăluire — Un pas înainte. 11. Specifică locul histidinei în lanțul polipeptidic — Dimineața devreme — Astru. 12. Element fundamental de structură a cromozomului — Bordei (înv.). 13. Particulă materială a eredității — Caractere care permit organismului supraviețuirea în anumite condiții de mediu.

VERTICAL: 1. Triptofan — Gene care ocupă același locus pe cromozomii omologi (sing.) — Specifică locul prolinei în lanțul polipeptidic. 2. Rupt la capăt! — Știință înrudită cu genetica și care se ocupă cu găsirea celor mai bune procedee pentru îmbunătățirea populațiilor. 3. Bază azotată purinică din structura unui acid nucleic — Element din structura intimă a genei. 4. Afirmație! — Ten! — Nichel — Începuturile materiei! 5. Termen care caracterizează unele reacții chimice la organismele vii. 6. Programul genetic al fiecărui organism la nivelul ADN-ului — Partea superioară a cutiei craniene. 7. Celulele precursoare ale ovulului — Lipsit de apă. 8. Însușire a materiei vii, obiectul de studiu al geneticii — Munte în Creta. 9. Neon — Odinioară — Yvonne Alding — Ape! 10. Necunoscută în genetică! — Sile Leibu — Abreviație latină. 11. Sînt — Mesaje cuprinse în structura primară a AND. 12. Metionină — Dată — Putere (fig.). 13. Baze... din alcătuirea acizilor nucleici (masc. sing.) — Informațiile cuprinse în moleculele de ADN.

Dicționar: TORE, SEZ, BOVE, NOA, LEN, STIT, AOR, CAC, IRJ, TRY, CCG, IDA, MET.

RADU STOIANOV

Lei 10